

اداره خانه سی :

محلہ بخشہ بازاری صاعنجیلر خانده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

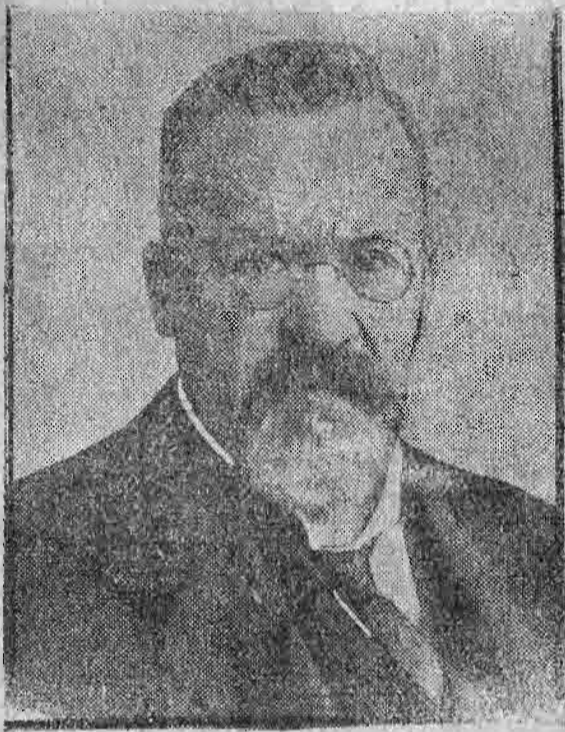
آریستووولوس ده خریستیدیس

'Ασ'Ολα

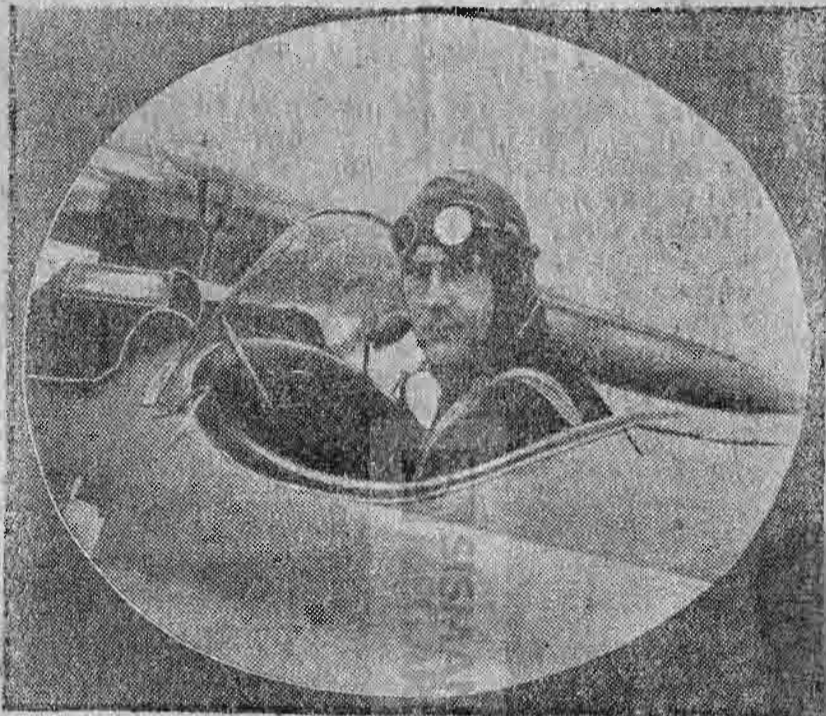
ΤΙΜΑΤΑΙ 1 ΓΡ.

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

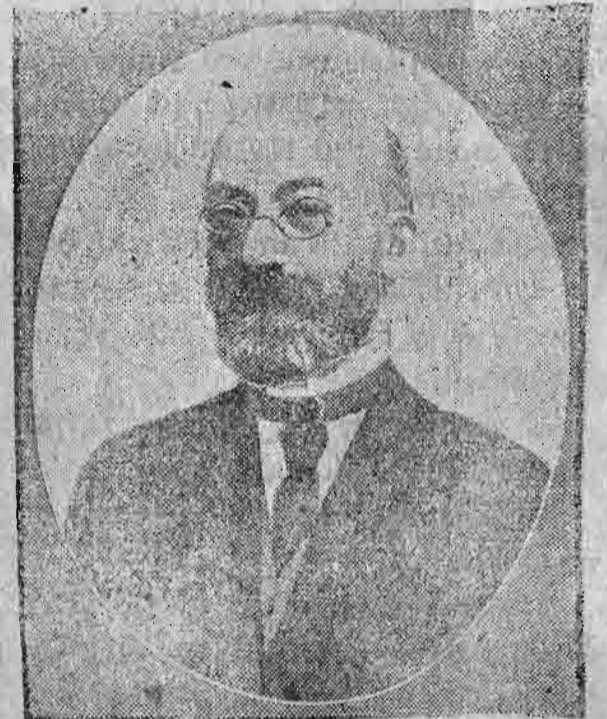
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ὁ νέος πρωθυπουργός τῆς Σουηδίας Swartz.

Ὁ φονευθεὶς λοχαγὸς τοῦ ἐναερίου στόλου Baldamus.

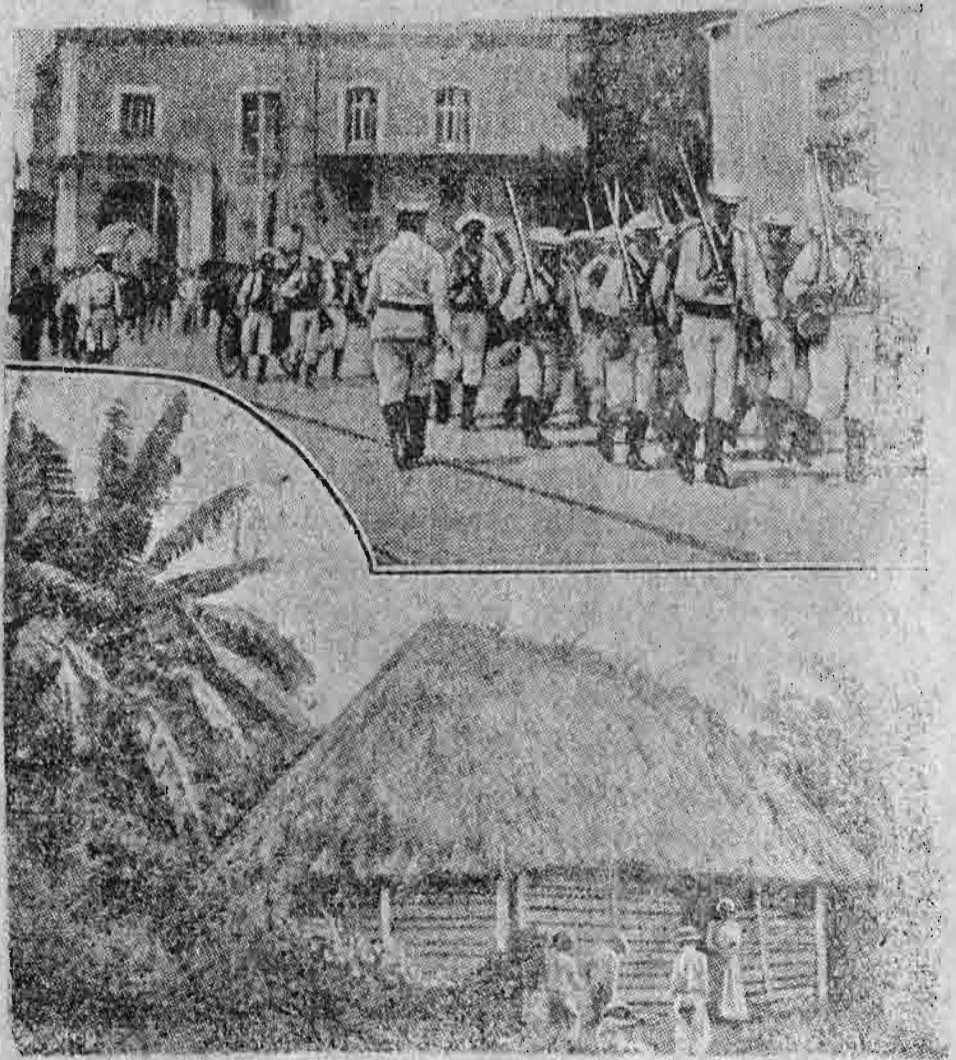

Ὁ Δόκτωρ Zamenhof, ὁ ἀπεθανὼν ἐφευρέτης τῆς Ἑσπεράντο.

Αἱ ἀγγελιαφόροι περισσότερα εἰς τὸν στρατόν.

Ἄνω δεξιὰ : Μεταφορὰ περιστερῶν.— Κάτω δεξιὰ : Μεταφορὰ εἰς τὸν ἀγγελιαφορικὸν σταθμὸν.— Ἀριστερά : Δοχεῖον πρὸς περιφύλαξιν τῶν περιστερῶν ἀπὸ τῆ ἀέρος.

Ἡ συμμετοχὴ τῆς Κούβας εἰς τὸν πόλεμον.

Στρατιῶται ἐν πορείᾳ.— Χωρίον Νέγρων.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΟΣ

Ἄνεμενεν ὁ παραλυτικὸς τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἐν τῇ ἀσθενείᾳ, ἀνέμενε παρὰ τὸ χεῖλος τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας, ἣτις παρείχε τὴν ἰασιν τῆς νόσου εἰς τὸν πρῶτον μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ριπτόμενον εἰς αὐτήν. Καὶ θ' ἀνέμενεν ἐπὶ πολὺ ἀκόμη ἀθεράπευτος καὶ οἰκτρός, ἂν ἐπαφίετο εἰς τὴν δύναμιν του, τὴν ἐκλιποῦσαν, καὶ εἰς τὰς φροντίδας τῶν οἰκείων του, τῶν ὁποίων ἐστερεῖτο. Θὰ ἀνέμενε δὲ ἐφ' ὄρου ζωῆς, ἂν δὲν παρουσιάζετο πρὸς αὐτὸν ὁ Χριστός.

— Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;

ἦτο ἡ πρώτη ἐρώτησις τοῦ Ναζωραίου πρὸς τὸν παράλυτον, καὶ ἐκεῖνος, μὲ τὸ παράπονον εἰς τὸ στόμα καὶ μὲ τὴν θλίψιν εἰς τὴν καρδίαν, ἀπήντησε:

— Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν, ἐνῶ δὲ ἔρχομαι ἐγὼ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει.

Ἐπηκολούθησε τότε ἡ θαυματουργὸς προσφώνησις τοῦ Κυρίου, εἰπόντος:

— Ἐγείραι, ἄρον τὸν κράδατόν σου καὶ περιπάτει...

Πολλὰ δύναται τις νὰ ἐξαγάγῃ τὰ ἠθικὰ ὀφελήματα ἐκ τῆς περικοπῆς αὐτῆς τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰωάννου, ἣτις περιγράφει τὸ θαῦμα τοῦ Καλοῦ Ποιμένου καὶ τὴν κακίαν τῶν Ἰουδαίων, ἡ ὁποία ἀνεῦρεν ἐν τῷ θαύματι ἐκεῖνην παρανομίαν φοβερὰν, ἀφοῦ ἐγένετο ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου. Ἄφθονον, ὄντως, δύναται τις νὰ ἀντλήσῃ τὴν διδασχὴν ἐκ τῆς μελέτης τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ ἐπεισοδίῳ ἐκεῖνην τύπων, οὐχ ἥττον περιφανέστερος ὄλων εἶναι, ὁμολογουμένως, ὁ τύπος τοῦ παραλύτου, ὅστις ἐπὶ σειρὰν ὑπὲρ τριῶν καὶ ἡμισείας δεκαετηρίδων ἀνέμενε μοιραίως καὶ ἀσυγκινήτως τὴν θεραπείαν του, ἀνίκανος αὐτὸς νὰ συντελέσῃ, στερούμενος καὶ τῆς ἐλαχίστης ἐξωθεν βοήθειας.

Ἐπάρχουν καὶ σήμερον ἔτι πολλοὶ παράλυτοι ἠθικῶς καὶ ψυχικῶς πρόσωπα καὶ κοινωνία, ἐστερημένα τοῦ ἠθικοῦ ὀργανισμοῦ πρὸς εὐεργετικὴν δράσιν πρὸς ζωὴν, κείνται μονοουχὶ νεκρά, ἀπόζοντα, ἀχρησता, ἐν παντὶ τὴν ἀπέχθειαν καὶ τὸν οἰκτον προκαλοῦντα. Ἐπάρχουν ὑπάρξεις, αἱ ὁποῖαι νωθρῶς διακείνται πρὸς κάθε εὐγενές, ὠραῖον καὶ τίμιον ἔργον, ὑπάρχουν ἄτομα, τῶν ὁποίων παρέλυσεν ἡ δρᾶσις καὶ ἡ ἠθικὴ κίνησις. Εἶναι νεκρά; ὅχι· εἶναι παράλυτα, καὶ ἀναμένουν καὶ αὐτὰ ν' ἀκούσουν τὸ θαυματουργὸν ῥῆμα τοῦ Κυρίου:

— Ἐγείραι καὶ ἄρον τὸν κράδατόν σου καὶ περιπάτει.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΛΟΓΟΣ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Φυλλομετρῶν κἀνεις τὰς ἀποφάσεις τῶν πνευματικῶν δικαστηρίων ἢ τὰς προτάσεις τῶν δικηγόρων τῶν ἐναγόντων, θὰ ἴδῃ — ὅπου δὲν ὑπάρχει κάποια σοβαρὰ αἰτία τιμῆς — ὡς λόγον διαζυγίου τὸ «ἀνόμοιον τῶν χαρακτήρων μεταξὺ τῶν συζύγων». Καὶ ὁ λόγος αὐτὸς τοῦ «ἀνομοίου» προβάλλεται ὡς λόγος σοβαρός, πρὸ τοῦ ὁποίου κύπτουν καὶ συνοδικαὶ ἀποφάσεις καὶ κοινωνικαὶ προλήψεις.

Καὶ ὅμως! Ἰσως ἔλθῃ ἡμέρα, καὶ πολὺ συντόμως μάλιστα, καθ' ἣν ὁ ἀναδιφῶν τὰς ἀποφάσεις ταύτας θὰ γελᾷ μὲ τοὺς ἐκδότας των καὶ μὲ τοὺς ὑποστηρικτάς των, τὸ δὲ μείδιμά του αὐτὸ θὰ εἶναι δι' ἡμᾶς μείδιμα οἴκτου ὡς πρὸς μανιακὸν ἢ παραλογιστὸν.

Πῶς θὰ ἐκρίνατε, αἰφνης, μίαν ἀπέφασιν ἱατροδικαστικὴν, καθ' ἣν θὰ ἐλέγετο, ὅτι, ἐπειδὴ τὰ δύο πρόσωπα εἶναι ὑγιῆ, δι' αὐτὸ καταδικάζονται εἰς ἀγαμίαν ἢ εἰς θάνατον;

Γελᾶτε, ἴσως, διὰ τὸ ἀπίθανον καὶ παράλογον τοῦ πράγματος, καὶ ὅμως «τὸ ἀνόμοιον τῶν χαρακτήρων» δὲν εἶναι καὶ πολὺ διάφορον τοῦ παραλογισμοῦ ἐκείνου. Διότι, ἐνῶ τὸ ἀνόμοιον τῶν χαρακτήρων ἀποδεικνύεται ὑπὸ τῆς νεωτέρας φιλοσοφικῆς καὶ κοινωνιολογικῆς ἐπιστήμης ὡς μοναδικὸν διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ζευγῶν καὶ τὴν καλὴν παραγωγὴν τοῦ γένους, ἡμεῖς τὸ ἀναγνωρίζομεν ὡς ὄλως διόλου κακαστραπτικὸν αὐτῆς καὶ καταδικάζομεν τοὺς «ὁμοίους» εἰς συμβίωσιν, ἐκείνους δηλαδὴ, ποὺ εἶναι οἱ ὀλιγώτερον κατέλληλοι δι' αὐτὸ.

Τὸ ἀνόμοιον μεταξὺ τῶν συζύγων εἶναι τὸ πρῶτον στοιχεῖον τῆς καλῆς τῶν συμβιώσεως, ὅπως τὸ ὁμοίον, ἐν τῶν στοιχείων τῆς μακοδομονίας αὐτῶν.

Καὶ ἡ ἀρχὴ αὕτη, ἡ κόσον ξενίζουσα, ἴσως, τὴν διάνοιαν τοῦ ἀναγνώστου, δὲν εἶναι οὔτε τόσο παράλογος, οὔτε τόσο τολμηρὰ, ὅσον εὐθὺς ἀμέσως φαίνεται.

Ἄς ρίψομεν ἐν ἐρευνητικὸν βλέμμα καὶ ὡς ἐξετάσωμεν, ἂν ἡ ἀρχὴ αὕτη ἐφαρμόζεται βιολογικῶς. Ἐδῶ ἀκριβῶς τὴν βλέπομεν νὰ φωτοβολῇ καὶ νὰ λάμπῃ.

Τί παρατηροῦμεν, αἰφνης, μεταξὺ τῶν ζευγῶν; Τί δυνάμεθα νὰ διαπιστώσωμεν εἰς τοὺς ἀγνοῦς, τοὺς ἀνεπηρέαστους δηλαδὴ ἀπὸ ὑπολογισμοῦς, ἔρωτας, ἐκείνους δηλαδὴ, τοὺς ὁποίους ὑπαγορεύει ἡ φύσις; Θέλομεν ἰδεῖ δύο ἀνομοίας ἰδιοσυγκρασίας, δύο ἀντιθέτους μάλιστα κράσεις νὰ ἔλκωνται, νὰ ἀγαπῶνται, νὰ φέρωνται ἀκαθάρτως ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον. Νομίζετε, ὅτι οἱ ἄνθρωποι, ἡμεῖς, μὲ τὰς ἐστραβλωμένας πολλαχῶς ἰδέας μας, εἴμεθα σοφώτεροι τῆς φύσεως; Θὰ ἦτο ἐγωισμὸς ὑπερνεύλος καὶ νὰ τὸ σκεφθῶμεν κἂν αὐτὸ, διότι κινδυνεύομεν ν' ἀκούσωμεν τὸν στίχον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ὁ ποιητὴς τῶν «Reisebilder» φέρει εἰς τὸ στέμα μιάς ἄρκτου:

— Ἄνθρωποι! πῶς, λοιπόν, φρονεῖτε, ὅτι ἀξίζετε περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς; Φέρετε τὴν μαφαλὴν ὑψηλά· αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, καὶ ὅμως ἔρχουν εἰς τὰς κεφαλὰς σας πολλοὶ χαμηλοὶ καὶ μικροὶ ἰδέαι.

Μία ἀπὸ τὰς ἰδέας αὐτὰς εἶναι νὰ θέλωμεν νὰ συνδέσωμεν τὰ ὅμοια, ἐνῶ ἡ φύσις τὰ ἀνόμοια ἐνώνει πρὸς ἄλληλα, χάριν τῆς εὐημερίας καὶ τῆς παραγωγῆς.

Ὁ γάμος δὲν εἶναι καὶ, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ὑπόκειται εἰς τὰς διαφορὰς ὑπολογιστικῆς θεωρίας, δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα προσκίπτουν εἰς τὴν ἰδικὴν μας τὴν διεξουχιστικὴν ἐρευναν· ὡς ἀφήσωμεν τὴν φύσιν νὰ ἐμιλήσῃ εἰς τὰς καρδίας μας καὶ τότε θὰ ἴδωμεν, ὅτι αὕτη τείνει νὰ ἐνάσῃ δύο ἀντιθέσεις, διὰ νὰ δημιουργήσῃ ἐν πλήρει σύνολον.

Ἡ ἀρχαία ἰδέα, ἡ ἀναφερομένη εἰς τὸν Πλάτωνα, καθ' ἣν ὁ ἀἰὼρ καὶ ἡ γυνὴ κατὰ μόνον εἶναι ἡμίση μιάς ἀκεραίας ὑπάρξεως, καὶ τότε μόνον ἐνοποιοῦνται, ὅταν εὐρὴ ἕκαστος τὸ ἀληθῶς ἕτερον ἡμισὺ του, δὲν εἶναι οὔτε μύθος, οὔτε παράδοσις· ἡ παρατήρησις, ἡ ἐπιστήμη, ἡ βιολογία τὸ

κυρῶναι σήμερον μὲ τὰς ἐρεῦνας τῆς. Ὁ γάμος εἶναι ὁ αἰῶνος καὶ ἀγήρω θεσμὸς τῆς συμπληρώσεως. Ὁ ἔρωτος, ὁ ἀνεπηρέαστος, τὸ ἀναλαμβάνομεν, ἀπὸ τοῦς ὑπολογισμοῦς, ἐκτελεῖ τὸ ἔργον τῆς σοφῆς διαλογῆς. Τί κἀννεὶ οὗτος;

Σοφός, ὡς εἶναι, γνωρίζει τί ἐλλεῖπει ἀπὸ τὸ ἐν πρόσωπον, τί ὑστερεῖ εἰς τὸν ἑτα ὀργανισμὸν τί ὑπολείπεται εἰς τὴν μίαν ἰδιοσυγκρασίαν. Χάριν τῆς ἰσορροπίας, ἀναζητεῖ τὸ ἐλλείπον τοῦ ἑνὸς προσέπου εἰς τὸ ἕτερον, ὅπερ δύναται νὰ εἶναι ἐλλειπὸς εἰς ἄλλο στοιχεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὅμως τὸ πρόσωπον ἐκείνο εὐμορῆσι.

Μία ἀσθενὴς καὶ λυμφοεικὴς κρᾶσις θὰ ἀγαπήσῃ μίαν ὑγιᾶ καὶ αἰμοβορῆθῃ, μία ἰσχυρὰ, κάποιαν εὐαίσθητον, ἣτις ὅμως θὰ εἶναι πλουσία εἰς ἄλλα στοιχεῖα, ὧν θὰ στερεῖται ἐκείνη.

Αὐτὸ παρατηρεῖται εἰς τοὺς ἀνεπηρέαστους ἔρωτας. Ἄλλὰ ἡ διαλογὴ αὕτη τοῦ ἀνομοίου καὶ τοῦ ἀντιθέτου δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τοὺς ὀργανισμοῦς· ἐξινεῖται καὶ μέχρι τῶν χαρακτήρων.

Ἐνταῦθα ἡ παρατήρησις διευκολύνεται πολὺ τὰ ἐξωτερικὰ ἀποτελέσματα προσκίπτουν κατάφορα εἰς τὴν προσοχὴν μας. Ἐνώστατε δύο εὐαίσθητους ψυχὰς, δύο εὐεργετικὰς χαρακτήρας, δύο ἄξυθῶμους, δύο λεπτολόγους, δύο μελαγχολικὰς ὑπάρξεις. Εἰς τί θὰ μεταβάλλετε τὸ σπιτε αὐτῶν τῶν νεοῦμων; Εἰς οὐδὲν ἄλλο, εἰμὴ εἰς κόλασιν ἀβίωτων, εἰς διαρκῆς βασανιστήριον. Δύνασθε νὰ τοὺς καταπλημμυρίσετε ἀπὸ εὐχᾶς, εἶναι δυνατόν ὄλος ὁ κόσμος νὰ τοὺς εὐχηθῇ ὀλβιότητα, εἶναι πιθανὸν καὶ ἡ τύχη νὰ τοῖς χαρίσῃ πᾶν ὑλικὸν ἀγαθόν, πλὴν, οὔτε αἱ εὐχαί, οὔτε τὰ πλουτῆ αἰμποροῦν νὰ τοὺς ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὰς βασάνους, τὰς προστριβὰς, τὴν στενοχωρίαν, τὴν ἰλλίψιν ἀμοιβαίου ἐνδιαφέροντος. Τίς πταίει εἰς ὅλα αὐτὰ; Οὐδὲν ἄλλο, εἰμὴ τὸ «ὁμοῖον τῶν χαρακτήρων».

Δὲν θέλω νὰ ἐπιταθῶ περισσότερον· ἕκαστος τῶν ἀναγνώστων μου θὰ εὐρὴ κάποιο παράδειγμα εἰς τὸν κύκλον τῶν φίλων του, ἂν μὴ εἰς ἑαυτὸν, καὶ μὲ τὴν ἐρευναν ταύτην τὴν ἀτομικὴν του τὸν παρακαλῶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν μελέτην τῶν ἰδεῶν, αἱ ὁποῖαι πλανῶνται ἀνά τὰς γράμμάς ταύτας. Μετὰ τοῦτο, κολακάζομαι νὰ πιστέω, ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ μείδιῃ, ὅταν ἀκούσῃ ἢ ὅταν διαβάσῃ εἰς ἀποφάσεις διαζυγίων ὡς λόγον αὐτῶν τὸ «ἀνόμοιον μεταξὺ τῶν συζύγων».

Τὸ πρᾶγμα ὅμως κολακάζεται, ἂν θεωρηθῇ ἡ λέξις σφάλμα τοῦ ἀντιγράφου, ὁπότε εἰς τὸ τέλος θὰ γραφῇ ὡς εἰς τὰ παροράματα:

Ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι, εἰς τὸν δαίνα στίχον, ἀντὶ «ἀνόμοιον», ἀνάγνωθι «ὁμοίον».

Θ. Κ. Μ.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ κατασκευαστὴ τῶν προσηρῶσεων ἐκτυλίσσουσι τὸ μέλλον κατὰ τὴν θέλησιν τῆς φαντασίας των, οἱ ποιηταὶ διαθέτουσι τὸ παρελθόν, ὁ δὲ τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ δημοσιογράφοι περιγράφουσι τὸ παρὸν, δὲν διαφέρει καὶ οὗτος πάρα πολὺ τῶν ἀνωτέρων.

Ἡ ὁμόνοια προκαλεῖται αὐταπαρηγορίαν, προκαλεῖται ἐπιεικῆσιν δημοσίου πνεύματος, προϋποθέτει τὴν ἡγεμονίαν τοῦ γνῶθι σαυτὸν. Ναι, ναι, χιλιάσις ναι, χωρὶς τοῦ γνῶθι σαυτὸν ἡ ὁμόνοια ἀπομένει ἀπλοῦς λεξικογραφικὸς διάκοσμος.

Ἐπάρχουσι τρία εἶδη φίλων: ἐκείνοι, τοὺς ὁποῖους βλέπομεν καθ' ἑκάστην, ἐκείνοι, τοὺς ὁποῖους βλέπομεν ἐνίστι, καὶ ἐκείνοι, τοὺς ὁποῖους καθόλου δὲν βλέπομεν. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι εἶναι συγχρότα καὶ σταθερώτεροι.

Ὁ ληστής εὐ δολοφονεῖ μὲ τὴν μάχαιραν, ὁ σκυφάντης μὲ τὴν γλώσσαν. Ποία διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δύο τούτων; Μία καὶ μόνη: ὁ ληστής χρειάζεται ἀνδρείαν, ἐν ᾧ ὁ σκυφάντης εἶναι ἀνανδρός.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Είχον τελειώσει το δεϊπνόν των μέσα εις τὸ μικρὸν σαλονάκι, μετὰ τὰ ἱαπωνικά χαρτώματα, ἑλαφρὰ καὶ εὐάρεστα εἰς τὸ βλέμμα, ὅπου, διὰ τὰ διαφύγον τούτους ὄνυχας τῶν δράκων καὶ τῶν λυγκῶν, οἱ ὅποιοι ἐπαραιμόνευον κάτω ἀπὸ τὰ πλατεῖα φυλλάματα, περιέργῃ καὶ φανταστικῇ πουλάκῃ ἤνοιγον μετ’ ὀρμῆν τὰ λευκόχρυσά πτερά των κ’ ἐπετοῦσαν ὑψηλὰ, εἰς οὐρανοὺς ροδίζοντας καὶ γαλαξίους. Ἡ μεγάλη λάμπα, κάτω ἀπὸ τὰς πλουσίας δαντέλλας καὶ τὰς μουσελίνας, αἱ ὅποιαί τὴν περιβάλλον, ἀποστέλλει γλυκύτατον καὶ κάπως ὀμιχλώδες φῶς μέσα εἰς τὴν γλυκεῖαν ἀτμόσφαιραν τῆς μικροσκοπικῆς ἐκείνης γωνίας τοῦ παραδείσου.

Ὁ Παῦλος Δαρτέλ, χωμένος μέσα εἰς τὴν ἀναπνευστικὴν του πολυθρόναν, διαβάσει τὴν ἐφημερίδα του καὶ καπνίζει ἢ δὲ σὺζυγός του, ἢ κομπὴ μικρὰ Ἐδὶθ, ἐξηπλωμένη ἐπάνω εἰς τὸν καναπέν, ρίπτει ἐν συνοπτικῶν βλέμμα εἰς τὸ νέον μυθιστόρημα, τοῦ ὁποίου κόπτει, μετὰ κάποιαν νευρικότητα, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, τὰς σελίδας.

Ὅτε εἰσέρχεται ἡ ὑπηρετρία, φέρουσα μίαν ἐπιστολήν, ἢ ὁποία ἐπεγράφεται πρὸς τὴν κ. Δαρτέλ. Ἀφρημένος ὁ Παῦλος, ἀλλὰ καὶ μετὰ κάποιαν περιέργειαν κρυφῆς ζηλοτυτίας, ἀνέκλυσε διὰ τὴν λάβη πρῶτος. Ἀλλ’ ἡ Ἐδὶθ, σὺζυγός πολὺ πιστὴ, ἀλλὰ καὶ οὐκ ὀλίγον τρομαγμένη διὰ τὸ ἀπρόοπτον, ἐπρόλαβε καὶ τὴν ἐπῆρε πρῶτη ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς ὑπηρετρίας. Μόλις ὅμως ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐντύπου ἐπικεφαλίδος τοῦ φακέλλου, καθησύχασεν ἀμέσως καὶ, μετὰ μίαν πολὺ χαριτωμένην χειρονομίαν, ἔρριψεν αὐτὸν ἔμπρὸς εἰς τὸν σὺζυγόν της. Ἀλλὰ καὶ αὐτός, ὅμως ἔφερε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς, ἔρριψεν ἐπίσης τὸν φακέλλον ἐπὶ τῆς τραπέζης, πρὸς τὸ μέρος τῆς συζύγου του.

Ἡ ἐπιστολὴ προήρχετο ἀπὸ τὸ κατὰστημα Μοντάνα, κοσμηματοπώλου τῆς κ. Δαρτέλ, τὸ δὲ περιεχόμενον της ἦτο προφανῶς λογαριασμός.

Ἀλλ’ ἡ Ἐδὶθ ἐπειράχθη ἀπὸ τὸ κίνημα τοῦ ἀνδρός της.

— Τόσον γρήγορα κατέπεσον ἡ ὀρμὴ τῆς ζηλοτυτίας σου; ἠρώτησε.

— Δὲν ἐπρόκειτο περὶ ζηλοτυτίας. Ἀλλ’ ἐπειδὴ δὲν φορῶ οὔτε βραχιόλια, οὔτε κολλιέδες, οὔτε καὶ ἀλγέττες εἰς τὰ μαλλιά μου, τὸ πρῶγμα δὲν μ’ ἐνδιαφέρει. Τὸ ποσό, τὸ ὅποιον σοῦ δίδω κατὰ μῆνα, ἐπαρκεῖ, νομίζω, διὰ τὴν πληρωσῆς τὰς τουαλέτας σου.

— Καὶ ὅμως δὲν μ’ ἐπαρκεῖ! εἶπεν ἐκείνη μετὰ παράπονον.

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ σ’ ἐπαρκῇ! εἶπεν ὁ Παῦλος μετ’ ἐμφάσεως.

Καί, ἐπειδὴ ἐκείνη ἠτοιμάζετο νὰ ἔλθῃ πλησίον του, μετὰ τὸ ἐπαγωγόν της μειδίαμα τῆς συνδιαλλαγῆς, προσέθηκεν:

— Αὐτὴ ἡ αἰωνία κάλυψις τοῦ ἐλλείμματος ἀρχίζει πλέον νὰ μ’ ἐκνευρίζει.

Δυσηρεστημένη ἡ Ἐδὶθ, δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὴν θέσιν της· ἐπῆρεν ἀπλῶς τὴν ἐπιστολήν καὶ ἔβαλεν αὐτὴν πλησίον της.

— Καλὰ λοιπόν! εἶπεν. Ἀφοῦ δὲν θέλεις...

Καί, μετ’ ὀλίγον, πραγματικῶς θυμωμένη, προσέθηκεν:

— Ἐοὺ ἐξοδαύεις ὅσα θέλεις διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, χωρὶς νὰ μοῦ δίδῃς κανένα λογαριασμόν καὶ μόνον ἐναντίον μου φανάζεις διαρκῶς! Αὐτὸ τὸ ἴδιον κάμνει καθεὶς ἀνδρῶν, ὅταν ξεύρῃ, ὅτι ἔχει φρόνιμον καὶ φιλότιμον γυναῖκα... Ὅλοι ὅμως αἱ γυναῖκες δὲν εἰμποροῦν νὰ ὑποφέρουν ἐπ’ ἀπειρον τὸν τρόπον ταύτην! Ἀλλ’ εἰς τὴν πρῶτην πολλὰς κακομεταχειρίσιν τοῦ ἀνδρός των, ἀποστίνονται καὶ αὐταὶ ἄλλοι...

Ὁ Παῦλος ἀνεπήδησεν. Ἡ ἐφημερίς διέφυγε τῶν χειρῶν του.

— Ἄλλοι!... εἶπε. Καὶ εἴαν ποῦ ἄλλοι, παρακαλῶ;

— Εὐώρα κ’ ἐγώ; Δὲν ἀμφιβάλλεις, βέβαια, ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλα πρόσωπα, ἐκτὸς τοῦ συζύγου, τὰ ὅποια...

Ὁ Παῦλος, ἀνυπομονῶν, τὴν διέκοψε.

— Πῶσα πολὺ νὰ μάθω ἐν ἀπὸ τὰ πρόσωπα αὐτά!... Ὀνόμασέ μου τοῦλάχιστον ἐν!

Ἡ Ἐδὶθ ἐνόησε τὰς σκέψεις του, ἀλλὰ δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμίαν της καὶ εἶπεν:

— Ὁ πατέρας μου, παραδείματος χάριν... ὁ ἀδελφός μου...

Ὁ Παῦλος ἀνέπνευσε καὶ ἐσκυψε νὰ ξαναπάρῃ ἀπὸ καταγῆς τὴν ἐφημερίδα του.

— Ἀ! αὐτοί!... εἶπε. Πολὺ καλά. Δὲν ἔχεις, παρὰ τὴν ἀποταθῆς πρὸς αὐτούς.

— Θὰ τὸ κάμω, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος σωτηρίας.

— Ὅχι δά! Ὑπάρχει καὶ ἄλλος τρόπος σωτηρίας.

— Ἐννοεῖς, ἴσως, τὸν χωρισμόν;

— Τὸν χωρισμόν, εἴτε τὸ διαζύγιον...

Ἡ Ἐδὶθ ἀνετινάχθη ἐπὶ ποδός, ὠχρὰ καὶ τρέμουσα ἐξ ἀγανακτήσεως.

— Πολὺ καλά, εἶπεν. Ἄς πάρωμεν τὸ διαζύγιόν μας, ἀφοῦ εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ μετὰ ξεφορτωθῆς!

Καί, ἐκείνη, ἐπαναλαβόντες τὴν προτέραν ἀσχολίαν των: ὁ Παῦλος τὴν ἀνάγνωσεν τῆς ἐφημερίδος του, ἡ Ἐδὶθ τὸ κόψιμον τῶν σελίδων τοῦ βιβλίου της.

Ἀλλὰ καὶ τῶν δύο αἱ χεῖρες τρέμουσι, καὶ τῶν δύο οἱ ὀφθαλμοί, ἀντὶ νὰ προσέξουν εἰς τὰ γραφόμενα, ἀναζητοῦν μᾶλλον τὰς κινήσεις ὁ εἰς τοῦ ἄλλου. Καὶ οἱ δύο διαπιστοῦσιν, ὅτι ἐντὸς πέντε-δέκα λεπτῶν, μετὰ μερικὰς ἀτόπους καὶ μωρὰς ἀντιπαρατηρήσεις, ἐψύχρναν τὰς σχέσεις των καὶ κατεξέσχιον ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὴν καρδίαν.

Καὶ τότε τοὺς φαίνεται, ὅτι ἡ μεγάλη λάμπα, κάτω ἀπὸ τὰς πλουσίας δαντέλλας καὶ τὰς μουσελίνας της, φέγγει μᾶλλον ὡς νεκρικὴ λαμπράς· ὅτι οἱ δράκοι καὶ οἱ λύγκες, οἱ ὅποιοι παραμονεύουν κάτω ἀπὸ τὰ πλατεῖα φυλλάματα τῶν χαρτωμάτων, θ’ ἀρπάξουν εἰς τὰ νύχια των τὰ περιέργῃ καὶ φανταστικῇ πουλάκῃ, τὰ ὅποια, τρομαγμένα, δὲν εἰμποροῦν πλέον ν’ ἀνοίξουν τὰ λευκόχρυσά πτερά των καὶ νὰ πετάξουν πρὸς τοὺς ἀνωθεν αὐτῶν ροδίζοντας καὶ γαλαξίους οὐρανοὺς...

Πρῶτη ἡ Ἐδὶθ ἠσθάνθη ῥίγος μέσα εἰς τὴν χλιαρὰν ἀτμόσφαιραν τῆς μικροσκοπικῆς ἐκείνης γωνίας τοῦ παραδείσου. Καί, μετὰ φωνὴν τρέμουσαν ὀλίγον ὑπὸ τὴν προσηπορητὴν της ἀδιαφορίαν, εἶπε:

— Καὶ τότε, ὅτε τὰ πάντα τελειώνουν ἐντὸς ὀλίγου μεταξύ μας, τίποτε, νομίζω, δὲν μᾶς ἐμποδίζει ν’ ἀνοίξωμεν τὴν κατηραμένην αὐτὴν ἐπιστολήν.

— Τὴν ἀνοίγω! εἶπεν ὁ Παῦλος μετὰ κάποιαν ξηρότητα, προσηπορητὴν ἐπίσης.

Καί, μετ’ ὀλίγον, ἀφοῦ ἔρριψεν ἐν βλέμμα εἰς τὸν λογαριασμόν, προσέθηκεν:

— Ἐκατὸν φράγκα! Τέλος πάντων, δὲν εἶναι καὶ ὀλίγα, ἀλλὰ θὰ τὰ πληρώσω...

Ἡ Ἐδὶθ ἐξώρμησε πλησίον του, μετὰ μάτια δακρυομένου.

— ὦ! Παῦλε, πόσον εἶσαι καλός!... Ἀλλὰ καὶ πόσον μ’ ἐτρομάξες μετὰ τὴν ἀπειλήν τοῦ διαζυγίου!...

— Ἄν μ’ ἀφινες νὰ πάρω πρῶτος τὴν ἐπιστολήν...

— Ζηλότυπε! εἶπεν ἐκείνη, ἀποκλίνουσα πρὸς ἑαυτὴν τὸ πρόσωπόν του καὶ ζητοῦσα τὸ βλέμμα του. Διατί δὲν παίρνεις, τοῦλάχιστον, παραδειγμα ἀπὸ ἐμένα, ἢ ὅποια δὲν ἐκδηλώνω ποτὲ τὴν ζηλοτυπίαν μου;

— Ὅχι, δὲν παίρνω! εἶπεν ὁ Παῦλος, ἀνοίγων πρὸς αὐτὴν τὰς ἀγκάλας του. Ὑπάρχουν μερικὰ πρῶγματα μέσα μας, τὰ ὅποια δὲν ὑποβάλλονται εἰς νόμους καὶ παραδειγματισμούς...

Ὁ λογαριασμός εἶναι ἤδη ριχμένος ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἡ μεγάλη λάμπα, κάτω ἀπὸ τὰς πλουσίας δαντέλλας καὶ τὰς μουσελίνας της, ἀποστέλλει καὶ πάλιν τὸ γλυκὺ καὶ κάπως ὀμιχλώδες φῶς της μέσα εἰς τὴν χλιαρὰν ἀτμόσφαιραν τῆς μικροσκοπικῆς ἐκείνης γωνίας τοῦ παραδείσου. Οἱ δράκοι καὶ οἱ λύγκες εἰς μάτην παραμονεύουν κάτω ἀπὸ τὰ πλατεῖα φυλλάματα τῶν χαρτωμάτων. Τὰ περιέργῃ καὶ φανταστικῇ πουλάκῃ, ἀναθαρρήσαντα, ἀνοίγουν ἀτρόμητα τὰ λευκόχρυσά πτερά των καὶ πετοῦν ὑψηλὰ εἰς οὐρανοὺς ροδίζοντας καὶ γαλαξίους...

(Charles Foley)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Ι. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗ

ΨΕΙΡΑ

Ὅταν ἠκούσθη καὶ ἀνεφάνη ὁ ἐξανθηματικὸς τύφος, μετὰ τῶν ἱατρῶν ἐλέγχθη, ὅτι κατὰ παράσιντον προκαλεῖ τὸ νόσημα ψεῖ-ψεῖ ἀπ’ ἐδῶ, ψεῖ-ψεῖ ἀπ’ ἐκεῖ, καὶ μετ’ ὀλίγον τὸ ψεῖ-ψεῖ ἐγενεῖται... ψεῖρα!

πρ

Ψεῖρα! Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὸν φίλον ἱατρὸν κ. Κιολεμένογλου, ὁ ὅποιος θέλει τὴν ψεῖρα φθεῖρα. Ἴσως διότι φθεῖρει... Ἐνῶ ὁ ἱατρὸς κ. Μισιρλόγλου τὴν θέλει καὶ καλά ψεῖρα. Ὅπως εἰς ὅλα τὰ ζητήματα, καὶ εἰς τὴν ὀνομασίαν ἀκόμη οἱ ἱατροὶ μας, βλέπετε, δὲν συμφωνοῦν. Ἐκτὸς τούτου, καὶ εἰς τὸ γένος διαφωνοῦν. Ἐνῶ ὁ κ. Κιολεμένογλου θέλει τὴν φθεῖρα ἀρσενικὴν — ὁ φθεῖρα — ἄλλοι ἱατροὶ, γράψαντες περὶ τοῦ ἐξανθηματικοῦ, τὴν θέλουν θηλυκὴν — ἡ φθεῖρα —. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας μας. Ψεῖρα τὴν θέλει ἡ «Πατρις» καὶ ἡ «Πρόσδος», φθεῖρα ὁ «Νεολόγος» καὶ ὁ «Χρόνος». Ἀλλὰ θὰ με παρατηρήσετε, ὅτι, ὅπως καὶ ἐν τὴν καλέσουν τὴν ψεῖρα, δὲν χάνει τίποτε μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ὀνόματός της ἀπὸ τὴν νοσογόνον δύναμίν της. Ἐχετε δίκαιον.

πρ

Ἡ ψεῖρα — συγγνώμην κ. Κιολεμένογλου — ἀφ’ ἧς ἐποχῆς ἐκολλήθη εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ πρὶν ἀκόμη γίνῃ γνωστὴ ἡ τυφοφόρος ἐνέργειά της, ὑπῆρξε δι’ ὅλους ἕνα σχημαρῶ παρασίτον. Ἐνῶ ἡ κόρυζα, ὁ ψύλλος, περισσότερον ἀπὸ τὴν φθεῖρα — συγγνώμην κ. Μισιρλόγλου — μᾶς ἀνησυχοῦν, τὰ παράσιτα αὐτὰ δὲν προκαλοῦν, ὅσον ἡ φθεῖρα, τὴν βδελυγμίαν καὶ τὴν ἀποστραφὴν μας. Κεῖτι προκαίθημα θὰ εἶχε βέβαια ὁ κόσμος, ὅτι μὴ μέρῃ θὰ ἦτο ἀνάστατος μετὰ τὸ ἀναθηματισμένο αὐτὸ ἔντομον.

Ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἤρχιζεν ἡ κατακραυγὴ.

— Κύριε, ἕνα ζωῦφιό! ἐφωανάξαμεν εἰς τὸν δάσκαλον, ὅταν ἔθετο ψεῖρα εἰς τὸ φόρημα συμμαθητοῦ, καὶ ὅλος ὁ μικρόκοσμος ἠγειρέτο ἐνθουσιαστικῶς καὶ μετὰ βδελυγμίαν ἔβλεπε τὸν ἀπαίσιον ψευροφόρον, ὡσεὶ κεφαλή Μεδουσῆς ἐπρόβαλεν ἔξαφνα εἰς τὸ μέσον. Ὁ δάσκαλος ἀπῆλθε ἰδίως ὁμοῦ νὰ ἴδῃ τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, καὶ τότε ἡ χεὶρ τοῦ καταγγέλλοντος συνελάμβανε τὸν φθεῖρα καὶ μετὰ ὕψος τροπαιοῦχου Ἀνρίβα κατέθετεν εὐθὺς τὸ τροπαιὸν ἐπὶ τῆς δασκαλικῆς ἐδρας.

Ἐνθουσιάζομαι μὴ φορὰ εἰς τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας, ἐνῶ ὁ δάσκαλος μετὰ ἠρώτα νὰ τοῦ δείξω ἐπὶ τοῦ χάρτου τὰ Ἰμαλάια, ἐγὼ στενωροεῖως ἐμραξα:

— Κύριε, ἕνα ζωῦφιό!

— Ποιὸς πάλιν εἶναι αὐτὸς ὁ ἀχρεῖς; ἐρωτῶ ὀργίλος ὁ δάσκαλος.

Ἐγὼ, ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἀντὶ νὰ τοῦ δείξω τὰ Ἰμαλάια, τοῦ δεικνύω ἐπὶ τοῦ στήθους σου κατὰ μικρότερον: μίαν ψεῖρα! Ταμπλώ!

πρ

Ὅστε, ὡς βλέπετε, τὸ ἀνθρώπινον γένος κατὰ ἤξασεν ν’ ἀποτροπιάζεται τὸν φθεῖρα, τὴν φθεῖρα καὶ τὴν ψεῖρα. Προσηπορῶντες, ὅτι ἔσσει ἡμεῖς, καθ’ ὃ ἑκατομύρια θὰ διαθέτουν αἱ κυβερνήσεις πρὸς ἐξολόθρευσιν τοῦ μικροσκοπικοῦ ἐχθροῦ, καθ’ ὃ σύσσωμος ἡ ἐπιστήμη θὰ ἐπιζητῇ ὅπλα νὰ ἐξουδετερώσῃ τὸ ἐπικίνδυνον δῆγμά του, καθ’ ὃ θὰ ἐξερευνηθῇ ἡ ἀνατομία, ἡ γέννησις, ὁ πολλαπλασιασμός τοῦ ἐντόμου τούτου ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰπποκράτους μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ κ. Μισιρλόγλου!

ΦΑΡΜΑΚΙΑΣ

ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ‘Ασ’Ολα

Ἡ δεσποινὶς Ἐλένη Παπαδοπούλου ἐνέγραψε: τὴν κ. Μαρτὴν Ἰωαννίδου (εἰς Ταταῦλα).

Ὁ κ. Μιχαὴλ Σταυρινὸς ἐνέγραψε: τὸν κ. Ἀθανάσιον Πρινεζόπουλον (εἰς Χάλκη).

Ο ΦΘΕΙΡ

(συνέχεια από σελ. 325 και τέλος)

Ός γνωστόν, εις τὸν ἄνθρωπον ἀπαντῶσι τριῶν εἰδῶν φθειρες: τῆς κεφαλῆς, τοῦ σώματος καὶ τῆς ἡβης. Ὁ φθεῖρ τῆς κεφαλῆς παρουσιάζει διαφορὰς, εἰς τὰς διαφόρους φυλάς, τὰς ὁποίας ἀξίζει τὸν κόπον, ὡπως μελετήσῃ τις ἐπιστημονικῶς. Οὕτω π.χ. οἱ φθειρες τῆς κεφαλῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἔχουσι χρώμα βαθύ τεφρόν, ἐνθ' οἱ τοῦ Ἰάπωνος κίτρινον καὶ τῶν Μαύρων μελανόν. Δύναται τις λοιπὸν τὸ ἀπομυζητικὸν τοῦτο ζωῦφιον νὰ τὸ θεωρήσῃ ὡς μέτρον καὶ γνώμονα τῆς συγγενείας τοῦ αἵματος. Σημβαίνει, ὡς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ζωῦφιον νὰ φέρῃ ἐφ' ἑαυτοῦ διάφορα εἶδη φθειρῶν, καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲ δυστυχῶς δὲν κἀμνε ἐξαιρέσειν καὶ δύναται ἐν ταύτῳ νὰ φέρῃ καὶ τὰ τρία προαναφερθέντα εἶδη τῶν φθειρῶν.

Βιολογία καὶ ἱστορία.

Ὁ φθεῖρ τοῦ σώματος, τὸ ἐπιινδυνωδέστερον τοῦτο εἶδος, εἶναι χρώματος τεφροῦ, μικρότερος τὸ σῶμα ἀπὸ τὸν φθεῖρα τῆς κεφαλῆς. Ἡ κεφαλὴ του φέρεται διὰ λαίμου, αἱ δ' ἀπ' αὐτῆς κεραταί του εἶναι λεπταὶ καὶ ἐπιμήκειαι. Ὁ φθεῖρ οὗτος ζῆ ἐπὶ τῶν λεπτῶν τριχῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ ἐντὸς τῶν πτυχῶν τῶν ἐνδυσμάτων. Ἐχει μέγεθος τριῶν χιλιοστῶν τοῦ μέτρου. ἡ θήλεια ὄμως, εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῶν φθειρῶν, εἶναι ἀσυγκρίτως μεγαλειτέρα τοῦ ἀρρενος.

Πολλὰ μυθῆδη διηγούνται περὶ φθειρῶν. Ὁ Σύλλας, αἰφνης, καὶ ὁ βασιλεὺς Φίλιππος ὁ Β' ἀπέθανον ἐκ φθειρῶσεως. Ἐν τούτοις, ἰσχυρίζονται τινες, ὅτι πολὺ πιθανὸν ἢ πάθησις των, ἐξ ἧς καὶ ἀπέθανον, νὰ ἦτο δερματικὸν τι νόσημα, ἐπὶ τῶν πληγῶν δὲ τοῦ δέρματος ἀνεπτύχθησαν μικροὶ σκόληκες μυῶν ἢ ἄλλων ἐντόμων, τοὺς ὁποίους ὠνόμασαν φθειρας.

Πάντας οἱ ἄνθρωποι φθειρες στροφῶνται περὶ τῶν δὲν πετῶσι λοιπὸν, ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν πρέπει νὰ νομισθῇ, ὅτι τὸ ἐντομον τοῦτο εἶναι βραδυκίνητον καὶ καθρόν. Αἱ νεώτεροι παρατηρήσεις εἰδείξαν, ὅτι ὁ φθεῖρ, εἰς εὐνοϊκῆν δι' αὐτὸν θερμοκρασίαν, βαδίζει 10 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου εἰς τὸ λεπτόν, ἢτοι διανύει ἐξ μέτρα τὴν ὥραν καὶ τοιοῦτοτρόπως κατὰ τὸ ἡμεροῦντικὸν διανύει 24 μέτρα, καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι μόνον 4 ὥρας περιπατεῖ.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ φθεῖρ δύναται νὰ ζῆσῃ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, χωρὶς οὐδὲν νὰ φάγῃ, ἐκ τούτου ἔεται, ὅτι καὶ δύναται νὰ διανύσῃ 72 μέτρα νῆστις. Ἐπίσης καὶ ὑπὸ στρώμα ἄμμου ἢ χώματος 30 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου ὕψους δύναται μετ' εὐκολίας νὰ περιπατῇ.

Ὁ φθεῖρ καθ' ἑλὴν του τὴν ζωὴν δύναται νὰ μείνῃ ἐπὶ τοῦ φορέως του. Εἶναι λοιπὸν παράσιτον στάσιον καὶ ἀπομυζῆ ἀκλετικῶς μόνον τὸ θερμὸν αἷμα τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ κόδεις τοῦ φθειρός ἔχουν πολλὴν δύναμιν καὶ ἰκανότητα, δύναται δὲ νὰ ἐπιτύχωσι καὶ τὰς δυσχερεστάτας ἀναρριχησεις.

Ὅσον δυσχερεστον διὰ τὸν φορέα εἶναι τὸ δῆγμα καὶ ἡ ἀπομύζησις τοῦ φθειρός, τόσον ἐνδιαφέρον εἶναι διὰ τὸν παρατηροῦντα φυσιοδίφην.

Συχνότατα ἡ ἀπομύζησις τοῦ αἵματος ὑπὸ τοῦ φθειρός διαρκεῖ ὥρας καὶ τὸ αἷμα χαρὲς αὐτὸ ζωῦφιον πίπτει εἰς εἶδος μέθης, ἢ ὁποῖα τὸ καθιστᾷ ἀνασθητὸν κατὰ πάσης ἐξωτερικῆς προσβολῆς. Ἀπὸ φθειρα, ροφῶντα αἷμα, κόψατε τοὺς πόδας καὶ τὰς κεραίας του· πολὺ ὀλίγον θὰ προσεῖξῃ εἰς αὐτὸ καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀπομύζησίν του.

Σχέσεις ἀνθρώπου καὶ φθειρός.

Αἱ σχέσεις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τοὺς φθειρας εἶναι ἀρχαιόταται ἢ ἱστορία καὶ αἱ παραδόσεις τὸ διαπιστόνουν τοῦτο πολλαχῶς. Οἱ φθειρες π.χ. ἦσαν μία ἀπὸ τὰς πληγὰς τοῦ Φαραῶ, ὡς ἀναφέρει ἡ Γραφή: Ἐξέστεινεν οὖν Ἀαρὼν τῇ χειρὶ τὴν ράβδον καὶ ἐπάταξε τὸ χῶμα τῆς γῆς καὶ ἐγένοντο οἱ σκνίφες ἐν τοῖς ἀνθρώποις, ἐν τε τοῖς τετραπόσι καὶ ἐν παντὶ χῶματι τῆς γῆς ἐγένοντο οἱ σκνίφες (Ἐξοδ. Η'—17). Οἱ Γερμανοὶ ἐρμηνεύουσι θεωροῦσι τοὺς σκνίφες φθειρας, οὐχ ἤττον ἄλλοι παραδέχονται, ὅτι οἱ σκνίφες ἦσαν ἄλλο ἐνοχλητικὸν ἐντομον.

Εἰς τὴν Αἴγυπτον, κατὰ τὴν δευτέραν π. Χ. χιλιετηρίδα, οἱ ἄνθρωποι ἠλείφοντο μετ' εὐκολίας ἀλοφᾶς καὶ ἄλλα φάρμακα, διὰ νὰ προσφυλάξουν ἑαυτοὺς καὶ τὰς κατοικίας των ἀπὸ τοῦ φθειρός. Τοῦτο ἀποδεικνύουν χειρόγραφοι πάπυροι, διασωθέντες μέχρις ἡμῶν.

Ὁ Ἡρόδοτος συχνὰ ἀναφέρει τοὺς φθειρας καὶ διηγῆται, πῶς οἱ Λιβύοι προσεπάθουν νὰ προσφυλάξωσιν ἀπ' αὐτοὺς. Ὁ Πλάτων ἐγνώριζε καλῶς τοὺς φθειρας, καὶ μάλιστα κάποιου κἀμνε σφίγρι-

σιν τῆς τέχνης τοῦ συλλαμβάνειν τοὺς φθειρας μετ' ἐν στρατηγικῇ. Ἀκόμη δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ἀρχαιοτάτος Ὅμηρος ἔσχε σχέσιν μετ' αὐτῶν, ἂν πιστεύσῃ τις τὴν σχετικὴν παράδοσιν.

Μίαν φορὰν ὁ μέγας ποιητὴς, περιπατῶν εἰς τὴν παραλίαν, εἶδεν ἄλιεις, ἐπιστρέψαντας ἀπράκτους ἀπὸ τὸ ψάρευμα, νὰ κάθηται εἰς τὸν ἥλιον. Τοὺς ἠρώτησεν, ἂν ἔπασαν τίποτε καὶ ἐκεῖνοι τοῦ ἀπήνησαν:

— Ὅσα πιάνομε δὲν ἔχομε καὶ ὅσα δὲν πιάνομε ἔχομε.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἐξένισε πολὺ τὸ πνεῦμα τοῦ Ὀμήρου, τὸ ὁποῖον δὲν κατώρθωσε νὰ λύσῃ τὸ ἀίνιγμα τοῦτο. Οἱ ἄλιεις ἔκτεινον ἐνθῶν τοὺς φθειρας.

Ἀκόμη καὶ εἰς τὴν αὐτὴν Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', ὅπου ἐψιμυθιοῦντο, ἐκομψεύοντο, ἐστολίζοντο, ἀλλὰ σπανίως ἐλούοντο, οἱ φθειρες ἐπαύοντο σπουδαῖον πρόσωπον. Εἶναι δὲ γνωστόν, ὅτι οἱ εὐγενεῖς ἐκεῖνοι ἀυλικὸι προσεπάθουν δι' ἰσχυρῶν ἀρωμάτων νὰ ἀπαλλαγῶσι τῶν φθειρῶν των.

Παράδοξον εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι εἰς μερικοὺς ἀγροῦς λαοὺς καὶ εἰς τινὰς φυλάς Μαύρων δὲν εὐρίσκονται, παρ' ὅλην τὴν ἀκαθαροσίαν τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖνων, φθειρες.

Ὁ ρωσικὸς λαὸς, καὶ δὴ αἱ κατώτεροι αὐτοῦ τάξεις, ἔχουν τόσην ἀφθονίαν φθειρῶν, ὥστε δύναται τις τὸ ζωῦφιον τοῦτο νὰ τὸ ὀνομάσῃ ἐθνικὸν ζωῦφιον τῶν Ρῶσων. Ἰσως εἰς τὴν ἀφθονίαν αὐτὴν συνταλοῦν καὶ αἱ γούναι, ἀπὸ τὰς ὁποίας σχεδὸν οὐδέποτε ἀποχωρίζονται οὗτοι.

Οἱ Ρῶσοι, ὅχι μόνον ἀνέχονται τοὺς φθειρας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀγαπῶσι μετ' αὐτοὺς δὲ κἀμνουν διάφορα παιγνίδια. Γνωστότατον, αἰφνης, εἶναι τὸ ἐξῆς: Δύο Ρῶσοι κάθηται ἀντικρὺ ἀλλήλων παρὰ τὴν τράπεζαν καφενεῖου, ἐπὶ τῆς ὁποίας χαράσσουσι ἓνα κύκλον. Βγάζουσι τότε ἀπὸ τὸν κόλπον των ἀνὰ ἓνα φθεῖρα καὶ τὸν θέτουσι ἐπὶ τοῦ κέντρου τοῦ κύκλου. Ἐπειτα ἀναμένουν. Ἐκαίνοσ δὲ, τοῦ ὁποῖου ὁ φθεῖρ πρῶτος φθάσει τὴν περιφέρειαν, κερδίζει τὸ παιγνίδιον. Συνήθως τὸ ἐπαθλον εἶναι ἐν ποτῆρι βότκας.

Ὁ δόκτωρ Ernst Schultze λέγει, ὅτι ὁ Ρῶσος τῶν κατωτέρων τάξεων οὐδεμίαν αἰσθάνεται ἐνόχλησιν ἀπὸ τοὺς πολυαριθμοὺς φθειρας, τοῦ φιλοξενεῖ εἰς τὸ σῶμά του, οἱ χωρικοὶ δὲ ἔχουν τόσα χαϊδευτικὰ ὀνόματα διὰ τοὺς φθειρας, ὅσα οἱ Ἀραβες διὰ τοὺς ἵππους τὸν ὀνομαζέουσι π.χ. αἰγυπτικὰ ἀρνάκι, ἀγλαδάκι κτλ., οἱ δὲ Καλμοῦκοι φέρονται λίαν εὐγενεῖς πρὸς τὸ ζωῦφιον τοῦτο, διότι, ὡς οἱ βουδισταί, οὐδέποτε φονεύουσι τοὺς φθειρας.

Ἡ ἀφθονία τῶν φθειρῶν εἶναι πολὺ μεγάλη εἰς τὰ ρωσικὰ μοναστήρια. Ὁ Πάλαμαρ, ἐπισκεφθεὶς τὸ μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Σεργίου, ἐθαύμασε τὴν ἀναληθίαν τῶν μοναχῶν ἀπέναντι τῶν φθειρῶν. Ὅταν δὲ τοὺς ἠρώτησε, διατί δὲν προσπαθοῦσι νὰ τοὺς καταστρέψωσιν, τοῦ ἀπήνησαν, ὅτι εἶναι λίαν εὐγνώμονες πρὸς αὐτοὺς, διότι διὰ τούτων δοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἡ ὑπομονὴ των καὶ ἡ ἀρετὴ.

Ἡ γονιμότης καὶ ἡ ἀντοχὴ τοῦ φθειρός.

Ὁ λαὸς παραδέχεται, ὅτι ὁ φθεῖρ ἐντὸς 24 ὥρῶν γίνεται πάππος. Ἡ γονιμότης του ὄμως δὲν εἶναι

Τὸ περιπαθὲς μυθιστόρημα

Ἡ ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ,

τὸ ὁποῖον τόσον συνεκίνησε τὰς εὐαίσθητους καρδίας, τελειώνει. Τὸ «Ἀσ' Όλα», πάντοτε ἐκλεκτικὸν εἰς τὰ μυθιστορήματα, τὰ ὁποῖα δημοσιεύει, ἐπιφυλάσσει εἰς τοὺς ἀναγνώστας του τὴν ἀπόλαυσιν ἐνὸς θαυμασίας πλοκῆς ἔργου, εἰς τὰς σελίδας τοῦ ὁποῖου, εἰς ἐκάστην μάλιστα γραμμὴν του, θὰ ἐντροφήσουσι καὶ εὖρον ἀφθόνους καλλονάς.

Ἡ ΠΑΤΡΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ

εἶναι μυθιστόρημα δυνάμειος ὑπερόχου, ψυχολογίας βαθείας, πλήρης συγκινητικῶν σκηνῶν καὶ τρυφερῶν ἐπεισοδίων. Ἐγοήτευσεν, ἔτεργεν, ἰκανοποίησε τὸ διεθνὲς δημόσιον, διότι μετεφράσθη εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Ἄς ετοιμασθῶν λοιπὸν καὶ οἱ ἀναγνώσται μας εἰς ἐντροφήσιν τῆς

ΠΑΤΡΙΚΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ,

τῆς ὁποίας ἡ δημοσίευσίς ἀρχεται ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου.

τόσον ταχεῖα, διότι ὁ φθεῖρ, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἐγγόνους, πρέπει νὰ παρῆλθουν 6—7 ἑβδομάδες. Εἰς τὴν ταχυτέραν ἐκκόλασιν τῶν φθειρῶν του συντελεῖ πολὺ καὶ εὐνοϊκὴ θερμοκρασία.

Οἱ φθειρες δὲν ὑφίστανται, ὡς τινα ἐντομα, μεταμορφώσεις, διότι καὶ τὸ μικρότερον φθειρίδιον εἶναι καθ' ὅλα ὅμοιον πρὸς τοὺς γονεῖς του. Ὑφίστανται μόνον ἀποδερματώσεις τινὰς.

Ὁ πολλαπλασιασμός των γίνεται διὰ τῶν φθειρῶν, τῶν ἐπονομαζομένων κονιδίων, αἱ ὁποῖα ἐπικολλῶνται ἐπὶ τῶν τριχῶν τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου. Ὁμοιάζουσι μικροσκοπικὰ ἄπια ἢ μικρὰς σταγόνας δρόσου.

Εἰς τὸ ἄνω ἄκρον αὐτῶν αἱ κονίδες ἔχουν μικρὸν κάλυμμα, ὅταν δὲ τὸ φθῆριον ὀριμάσῃ, ἀνοίγει τὸ κάλυμμα ἐκεῖνο καὶ τὸ φθειρίδιον ἀρχίζει φαιδρὸν νὰ ζῆ εἰς τὸν ἐξω κόσμον καὶ νὰ ἀπομυζῆ αἷμα. Ἡ θήλεια φθεῖρ γεννᾷ περὶ τὰ 80 φθῆρια.

Πόσον τρομερὰ πολλαπλασιάζεται τὸ ζωῦφιον τοῦτο, ἀποδεικνύει καὶ τὸ γεγονός, ὅτι κατὰ τὸν καθαρὸν ἐνὸς μόνου αἰμαλώτου Ρῶσου εὐρέθησαν ἐπ' αὐτοῦ 3800 φθειρες.

Δυστυχῶς ὁ φθεῖρ εἶναι ἐντομον πολὺ ὀλίγον εὐαίσθητον εἰς τὰς ἐξωτερικὰς ἐπιδράσεις. Ὁ δερματικὸς θώραξ του εἶναι τόσον ἰσχυρός, ὥστε μεταξὺ δύο ὑελίνων πλακῶν τιθέμενος ὁ φθεῖρ δύναται νὰ ὑποφέρῃ βάρους 1 χιλιογράμμου, ἀρκεῖ ὅμως νὰ μὴ εἶναι ὑπερπληρωμένος αἵματος.

Ἐπίσης ἡ ἐπίδρασις τοῦ ψύχους καὶ τῆς ὑγρασίας δὲν τὸν ἐνοχλεῖ ἀκόμη καὶ εἰς θερμοκρασίαν 12 βαθμῶν κάτω τοῦ μηδενικοῦ δὲν ἀποθνήσκει. Δι' αὐτὸ ἀνυπόφορος εἶναι ἡ ξηρὰ θερμοκρασία, διότι θερμοτῆς ξηρὰ 50 βαθμῶν φονεύει τὸν φθεῖρα ἐντὸς ¼ τῆς ὥρας. Ἀνωτέρα ξηρὰ θερμοκρασία φονεύει καὶ τὰς κονίδας.

Ἐπὶ τῆς παρατηρήσεως ταύτης στηρίζεται καὶ ὁ τρόπος τῆς καταστροφῆς τῶν φθειρῶν, ὁ ἐφαρμοζόμενος εἰς τὰ Lausoleum, εἰς τὰ ὁποῖα ἀφίνουσι νὰ ἐπιδράσῃ ξηρὰ θερμοτῆς 100 βαθμῶν ἐπὶ τῶν πρὸς ἀπολύμανοι ἀντικειμένων.

Ἡ φορμαλίνη, ἐπιδράσει ἐπὶ 24 ὥρας, δὲν δύναται νὰ φονεύσῃ τὰς κονίδας, θερμοὶ δὲ ἀτμοὶ φορμαλίνης, καθὼς καὶ διάλυσις σάπωνος κοξζόλης 3—5 0/0, ὀφείλουσι τούλάχιστον ἐπὶ 1 ὥραν νὰ ἐνεργήσουσι διὰ νὰ δάσωσι ἀποτέλεσμα.

Ἐξ ὅλων τούτων ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα, ὅτι πρέπει νὰ ληφθῶσι ριζικὰ καὶ δραστήρια μέτρα, ἂν θέλωμεν ν' ἀπαλλαγῶμεν τοῦ παρασίτου τούτου, τοσοῦτο μᾶλλον, ὅσο οἱ φθειρες εἰσχωροῦν παντοῦ, ὅχι μόνον εἰς τὰ ἐσώρητρα καὶ τὴν ἄλλην περιβολὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διάφορα ἐξαρτήματα: εἰς ἀχύρινα στρώματα, εἰς ἐπιπλα, εἰς τοὺς τοίχους, εἰς τὸ ἔδαφος καὶ παντοῦ ἄλλου.

Ὁ φθεῖρ εἶναι πολὺ ἐκλεκτικὸς εἰς τὴν τροφήν του. Πρῶτιμῶ πάντοτε θερμὸν κυκλοφοροῦν αἷμα ἀνθρώπου, ἀπεχθάνεται δὲ τὸ αἷμα τοῦ ἰνδοχοίρου καὶ τοῦ κονίκλου.

Ἡ χώνευσις εἰς τοὺς φθειρας γίνεται τάχιστα, διότι μετὰ δύο λεπτὰ τὸ ἀπομυζηθὲν αἷμα ἐξέρχεται ὡς περιττώμα ἐκ τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος τοῦ ζωῦφιου τούτου. Ὅταν ὁ φθεῖρ εἶναι νῆστις, ἀναζητεῖ τὸ φῶς, προτιμᾷ δὲ τὸ σκότος, ὅταν εἶναι κεκορεσμένος. Ὁ Haase ἰσχυρίζεται, ὅτι ὁ φθεῖρ διὰ τῶν ὀσφρητικῶν ὀργάνων του αἰσθάνεται τὸν ἀνθρώπον ἐξ ἀποστάσεως 15 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου.

Ἀξιοπαρατήρητον εἶναι, ὅτι ἡ ὀσμὴ τοῦ ἰδρωτός τοῦ ἵππου διώκει τοὺς φθειρας, πολλοὶ δὲ, γνωρίζοντες τοῦτο, ἐναποθέτουσι τὰ φθειριῶντα ἐνδύματά των ἐπὶ ἵππων ἰδρωμένων καὶ ταῦτα μετὰ τινὰς ὥρας ἔχουν σχεδὸν τελείως ἀπαλλαγῆ τῶν φθειρῶν των.

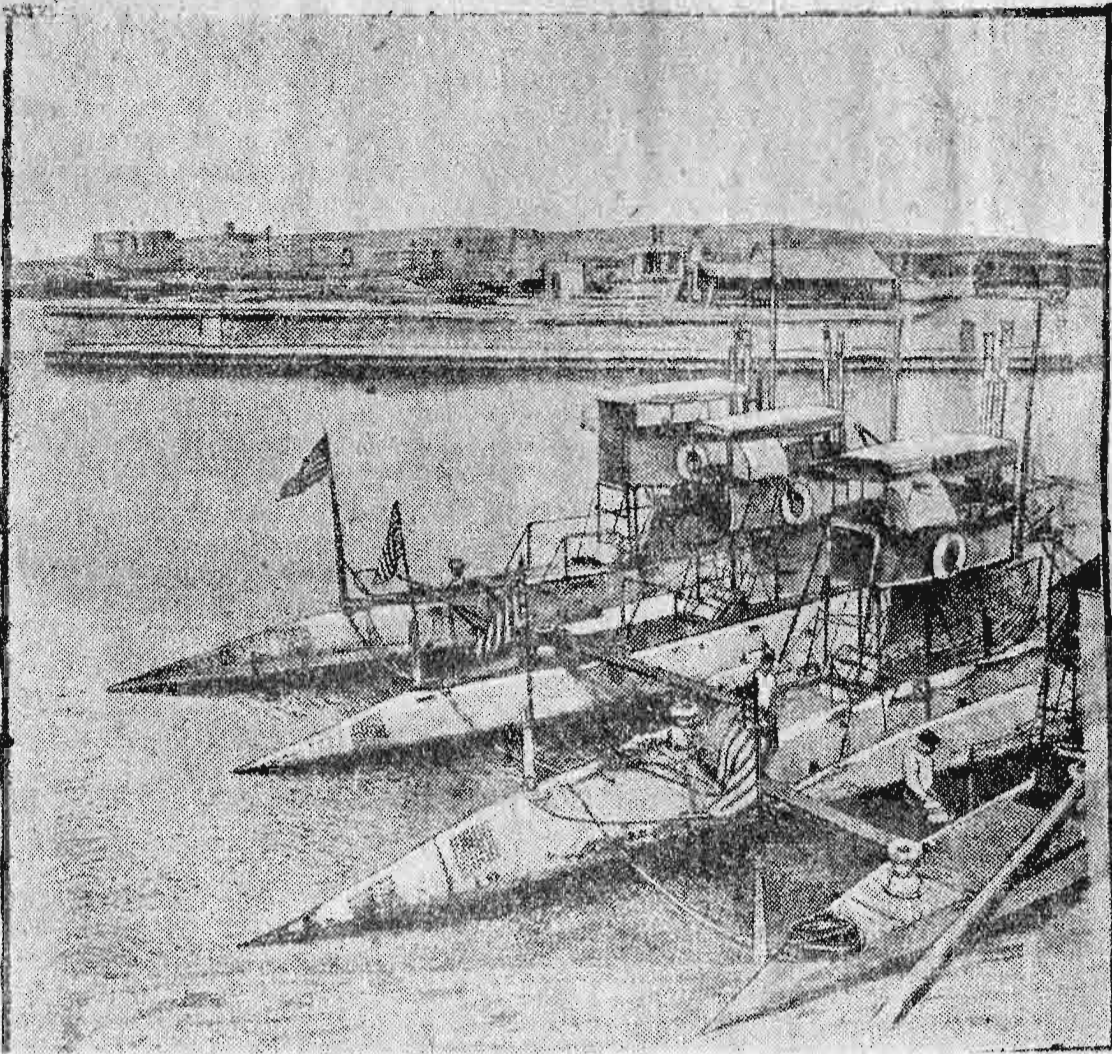
Ἡ μυῖα καὶ ὁ φθεῖρ.

Ἡ ἐπιστήμη ἔχει καταγγεῖλει τὴν μυῖαν ὡς ἓνα ἐκ τῶν φοβερωτέρων φορέων τῶν μολυσμάτων καὶ τῶν μικροβίων. Ἐπ' ἐσχάτων ἀπεδείχθη, ὅτι τὸ εἰδεχθὲς αὐτὸ ἐντομον συμμαχεῖ μετ' οὗς φθειρας, διὰ νὰ προσενηθῇ περὶσοτέρας καταστροφῆς. Οὕτω δέχεται ἐπὶ τοῦ σώματος του φθεῖρα, τὸν ὁποῖον καὶ μεταφέρει, περὶσσα μακρῶν.

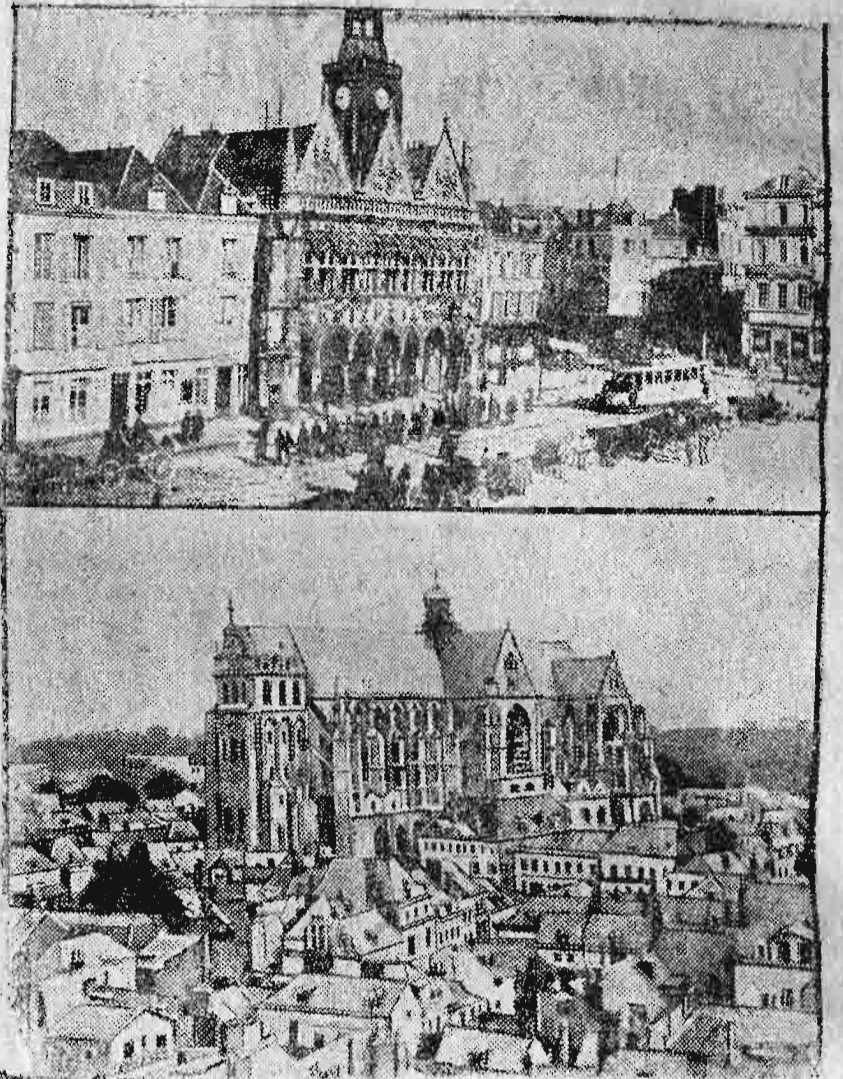
Τὸ τοιοῦτον παρατήρησεν ὁ ἀρχηγὸς νοσοκομειακοῦ πλοίου Von Verth. Τὸ λίαν ἐνδιαφέρον γεγονός τοῦτο ἐπέβλεψε τὴν προσοχὴν τῆς γερμανικῆς κυβερνήσεως, ἧς ἀπέθεσεν εἰς δύο εἰδικούς καθηγητὰς τὰς σχετικὰς ἐρεῦνας. Ἐκ δὲ τῶν δύο διασήμων ἐρευνητῶν τῶν φθειρῶν καὶ τοῦ ἐξανθηματικοῦ, ὁ μὲν καθηγητῆς Von Provaszek, ἔπεσε θύμα τῆς ἐπιστήμης, ὁ δὲ δόκτωρ Da Rocha Lima ἐξακολούθει τὸ ἔργον του, κατορθώσας πρῶτος διὰ πειραμάτων νὰ μεταδώσῃ διὰ φθειρῶν τὸν ἐξανθηματικὸν εἰς τοὺς ἰνδοχοίρους.

(κατὰ τὸ γερμανικόν) Β. ΚΙΟΛΕΜΕΝΟΓΛΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Αμερικανικά υποβρύχια, φυλάσσοντα την διώρυγα του Παναμά.

Η καταστροφή του St Quentin. Η πλατεία της Αγοράς με το διοικητικόν μέγαρον. Η Μητρόπολις.

ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Η ΑΡΧΗ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ.—ΣΗΜΑΝΤΙΚΑΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ

Πολύς έπό τινος καιρού γίνεται λόγος περί σοσιαλισμού και περί σοσιαλιστών, εις όποιοι παρουσιάζονται εις όλα τα κράτη της Ευρώπης ως προάγγελοι και πρωτοεργάται της πενητής εισήνης και της πάσεως του φοβερού πανευρωπαϊκού αιματοκυλισματος. Είς τους αγαπητούς αναγνώστας του 'Απ' Όλα ευχαριστως από της σελίδος ταύτης δίδομεν σύντομον ιστορίαν του σοσιαλισμού και των σοσιαλιστών, με την πεποιθήσιν, ότι παρέχομεν εις αυτούς επίκαιρον και ωφέλιμον ανάγνωσμα.

— Αγώνες των φιλελευθέρων.

Από του 1848 αρχίζει σοβαρά κίνησις των λαών της Ευρώπης, και πρό πάντων εις την Γαλλίαν, με κοινωνιστικώς ή σοσιαλιστικώς ιδέαις. Έκ των κοινωνιστών τούτων άλλοι μόν ήζήτησαν να ψηφισθούν νόμοι, διά των οποίων θα απαλιτέρευεν ή θέσις των εργατών εναντι των κεφαλαίουχων, άλλοι δέ επέμεναν εις την κοινοκτημοσύνην, εις την καταργησιν δηλαδή της ιδιοκτησίας και της κληρονομίας, και εις την διανομήν της περιουσίας εις όλους τους πολίτας με ίσα μερίδια. Έπειδή δέ τάς νέας ταύτας ιδέαις έπολέμησαν αι κυβερνήσεις και πολλοί εκ των πολιτών, συνέβη έμφύλιος πόλεμος εν Παρισίοις, όπου ενίκηθησαν μόν οι σοσιαλισταί, έγιναν όμως αίτια να μεταδοθώσιν αι ιδέαι των και εις άλλας χώρας, και τοιουτοτρόπως να γεννηθῆ και μέχρι σήμερον να υπάρχει το μέγα κοινωνικόν ζήτημα του σοσιαλισμού.

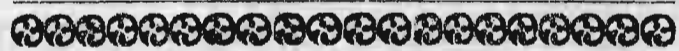
— Μάρξ και Έγγελς.

Ίδρυτής του καλώς έννοουμένου σοσιαλισμού είναι ο έν Λονδίω διαμείνας Γερμανός κοινωνιστολόγος και φιλόσοφος Κάρολος Μάρξ πρώτος δέ συνεργάται αυτού ο επίσης Γερμανός Φρειδερίκος Έγγελς και δύο Γάλλοι εργάται. Ούτοι, πριν φθάσουν εις το Λονδίον, ήλθαν εις τάς Βρυξέλλας και εις τους Παρισίους (1843-46), όπου με σπουδαία δημοσιεύματα και εύλογα κηρύγματα

διέδωκαν τάς αρχάς των. Περιώδευσαν άπολύτως και άλλα μέρη, εις τα όποια ίδρυσαν σοσιαλιστικά κέντρα, και εξέδωκαν έφημερίδας και περιοδικά. Έλαβον μέρος εις όλους τους τότε άρξομένους αγώνας των φιλελευθέρων και σφοδρώς έπολέμησαν τάς ουτοπίας των αναρχικών.

— Το κοινωνιστικόν μανιφέστο.

Όταν εις την έκκλησιν του Μάρξ άνακηρύχθησαν και άλλοι έξ άλλων χωρών, και έξ αυτής της Αμερικῆς, συνεκροτήθη εις το Λονδίον ή πρώτη «Διεθνῆς συνένησις» (1847) και εξέδόθη το «Κοι-

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ — 'Απ' Όλα

Ουδείς θα παραλείψη να δρέψη άνθη κατά την ήμέραν αυτήν του ζαρος και του ζρωτος, την Πρωτομαγιάν. Και το 'Απ' Όλα, πρόθυμον πάντοτε να τέρηη, να ευχαριστῆ και να συγχαίρη μετά των αναγνωστών του, θα προσφερθῆ εις αυτούς ως μία κομψή, περικαλλής, εύώδης άνθοδέσμη.

16 σελίδες.— Αφθονία εικόνων επικαίρων και καλλιτεχνικών. — Χάρτης πολυτελής, άριστος. — Ύλη τερπνή, παιδρά, ποικίλη, όφειλομένη εις δοκίμους καλάμους και συγγραφείς. — Γελοιογραφία εύφρεϊς. — Το νέον μυθιστόρημά μας: «Πατρική καρδιά». — Η συνέχεια των δύο άλλων. — Διηγήματα, ποιήματα, σάτυρα.

Όλ' αυτά εις θαυμάσιον πλαίσιον άνθηρόν, εις δύο χρώματα, θ' αποτελέσουν την πνευματικήν άνθοδέσμην, την Πρωτομαγιατικήν του 'Απ' Όλα, το όποιον θα πωληθῆ προς 100 παράδες.

Δρέψατε καθείς τον Μάην σας, αλλά μη λησμονήσετε να δρέψετε και έν φύλλον του 'Απ' Όλα της Πρωτομαγιαϊς.

Χαρά, εύθυμία, γέλια.

νομιστικό μανιφέστο», το όποιον, γραμμένον εις διαφόρους γλώσσας, άπηυθύνετο προς τους εργάτας όλου του κόσμου, όποτε και ο σοσιαλισμός έλαβε τον διεθνή του χαρακτήρα.

Το μανιφέστο ως βάσιν είχε: 1) τον άγώνα της εργατικής τάξεως κατά του κεφαλαίου· 2) την διεθνή εργατικήν άλληλεγγύην· 3) την άπαλλοτρίωσιν και την κατάκτησιν των μέσων μεγάλης παραγωγής, δηλαδή έκμσταλλεύσεως μεταλλείων, έργοστασίων, σιδηροδρόμων και άλλων εταιρειών και 4) την έκμσταλλεύσιν των περιουσιών προς κοινόν συνεργατικόν όφελος. Το μανιφέστο κατέληγε με την επίκλησιν: «εργάται, ένωθήτε».

— Είς την Γερμανίαν.

Ο σοσιαλισμός έφάνη με σοβαρωτάτην σημασίαν εις την μεγάλην έν Παρισίοις λαϊκήν επανάστασιν του 1871.

Αι σοσιαλιστικαι ιδέαι έρριζοβόλησαν περισσότερο εις την Γερμανίαν, έννεκα της όλονέν αναπτύξεως της γερμανικής βιομηχανίας και της μεγάλης εργατικής τάξεως των Γερμανών. Πράγματι, οι Γερμανοί εργάται έπέτευχαν να διαδώσουν την ιδέαν του να πολεμηθῆ το κεφάλαιον, το όποιον, άπαύστως άναπτυσσόμενον, προσπαθεί να υποδουλώσῃ την εργασίαν και τον εργάτην.

— Αναρχισμός, μηδενισμός.

Από την παρενόησιν της πραγματικής σημασίας του σοσιαλισμού και προς διάδοσιν άκατανοήτων ουτοπιών, περι τελείας δήθεν έλευθερίας του άτόμου, έγεννήθησαν ο αναρχισμός και ο μηδενισμός. Και οι δύο, όλως διόλου αντίθετοι προς τον σοσιαλισμόν, έπολέμησαν την όργάνωσιν και την συνένησιν της εργατικής τάξεως.

— Όβεν Ρόβεργ.

Ο σοσιαλισμός ύπήρχεν εις το Λονδίον από του 1820 υπό τον Όβεν Ρόβεργ, ο όποιος πρώτος έδωκεν εις αυτόν το όνομα σοσιαλισμός.

Και ο Μάρξ και ο Έγγελς απέθανον εις το Λονδίον. ο μόν τῷ 1883, ο δέ τῷ 1895, έγραψαν δέ και οι δύο σημαντικώτατα σοσιαλιστικά συγγράμματα. Το κερθόν σῆμα του Έγγελς, κατά την επιθυμίαν του, έκάη, ή δέ τέφρα του έσκορπίσθη εις τον άέρα.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

28

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(συνέχεια από σελ. 326)

Δύο ώραι είχαν περάσει, αφ' ότου ο Γουλιέλμος εύρισκτο επί του στήθους της Εύας Μερσδιθ με την καρδίαν του επί της καρδιάς της, το στόμα επί του στόματός της, δεχόμενος εν ταύτῳ τὰ φιλήματά της και τὰ δάκρυα.

Επλήσιασα τὸν Γουλιέλμον και, χωρίς να τοῦ ἀποτεινῶ ἀνωφελεῖς λόγους, προσπαθεύσα να τὸν σηκώσω και να τὸν μεταφέρω ἐκτὸς τοῦ δωματίου. Ἄλλ' ὁ Γουλιέλμος ἀντέστη, οἱ δὲ βραχίονές του ἐσφιγγον δυνατώτερον ἀκόμη τὴν μητέρα του ἐπὶ της καρδιάς του. Ἡ ἀντίστασις αὕτη, ἡ πρώτη, τὴν ὁποίαν ἀντίταξεν ἐπὶ ζωῆς του ὁ Γουλιέλμος, με συνεκίνησε βαθύτατα. Ἐν τούτοις, ἐπανέλαβον τὴν προσπάθειάν μου τὴν φορὰν ταύτην ὁ Γουλιέλμος ὑπέκυψεν ἔκαμε μίαν κίνησιν και ἐστράφη πρὸς ἐμέ. Εἶδα τότε τὸ εὐμορφὸ προσωπίκι του να εἶναι πλημμυρισμένον ἀπὸ δάκρυα.

Πρὸ της ἡμέρας ἐκείνης ὁ Γουλιέλμος δὲν εἶχε ποτὲ κλαύσει. Βαθυτάτη συγκίνησις με κατέλαβε και ἀφήμα τὸ παιδί να ριφθῆ και πάλιν ἐπὶ τοῦ σώματος της μητρός του.

— Τραβήξατέ το λοιπόν, ἰατρέ, μου λέγει ὁ λόρδος Κέσιγκτον.

— Μιλόρδε, κλαίει! ἐφώνησα. Ἄ! ἄς ἀφήσωμεν τὰ δάκρυα αὐτὰ να ρεῦσουν!

Ἐκυψα τότε πρὸς τὸ παιδί και ἤκουσα τοὺς λυγμούς του.

— Γουλιέλμ! ἀγαπητέ μου Γουλιέλμ! τοῦ ἐπιθύρῃς με ἀγωνίαν, κρατῶν τὴν χεῖρά του ἐντὸς τῶν ἰδικῶν μου διατί κλαίεις, Γουλιέλμ;

Ἐστράφη ἐν νέου πρὸς ἐμέ ἔπειτα, ρίπτων ἐν

βλέμμα γλυκὸ, πλήρες θλίψεως, μου ἀπήνησαν:

— Ἡ μητέρα μου πέθανε!

Δὲν ἔχω λόγους διὰ να σὰς περιγράψω ὅτι ἤσθανόμην τότε. Τὰ μάτια τοῦ Γουλιέλμου ἐπρόδιδον ἐσωτερικὴν πνευματικὴν ζωὴν και διέγερσιν τὰ δάκρυά του ἦσαν πλήρη θλίψεως, διότι δὲν ἦσαν δάκρυα τυχαία, τὰ ὁποῖα ἐχύνοντο ἀσκόπως και ἀνευ αἰτίας, ὁ δὲ τόνος της φωνῆς του ἦτο συνεστριμμένος, ὡς ὅταν ἡ καρδία ὑποφέρῃ και πονῆ.

Ἐξέβαλαν κραυγὴν, σχεδὸν ἐγονυπέτησα πρὸ της νεκρικῆς κλίνης της Εύας.

— Ὡ! εἶχατε δίκαιον, Εὐα, της εἶπα, να μὴ ἀπελπίζεσθε διὰ τὴν εὐσπλαγγίαν τοῦ Θεοῦ!

Και ὁ λόρδος Κέσιγκτων ἀκόμη εἶχεν αἰσθανθῆ καίποιαν συγκίνησιν. Ἡ λαϊδὴ Μαίρη ἦτο τόσοσιν ὠχρὰ, ὅσον και ἡ νεκρὰ Εὐα.

— Μητέρα μου! μητρούλα μου!

ἐφώνησεν ὁ Γουλιέλμος με θλιβερόν και σπαρακτικὸν τόνον, ὁ ὁποῖος, ἐν τούτοις, μου ἐπλήρου ἀπὸ χαρὰν τὴν καρδίαν μου. Ἐπειτα ἐπαναλαμβάνον τὰ λόγια της Εύας Μερσδιθ, τὰ λόγια ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τόσοσιν εἶχεν ἐπαναλάβει και ὅτινα εὐρίσκοντο εἰς τὸ βάθος της καρδιάς του, τὸ παιδί εἶλεγε:

Ἐφθασαν ἐσχάτως:

Ἀπόσταγμα φυτῶν δυναμωτικῶν και χαμαιμήλου γερμανικοῦ (δίδει ὠραίας χρυσιζούσας ἀνεκωνγίας εἰς τὴν κόμην. *Suc de Laitue* ἀριθ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα και κρατεῖ τὴν κοιλίαν), Κρέμα Ἀφροδίτης ἀριθ. 35 (ἐξαλείφει και τὰς παλαιωτέρας ρυτίδας τοῦ προσώπου, και δίδει εἰς τὸ δέρμα λευκότητα και βελουδίνην ὄψιν). Διάφορα *Lotions* (ἀπαρῶμιλλα διὰ τὴν καθημερινὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου). Κραγιὸν διὰ τὰ χεῖλη και τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐρυθρὸν ἀριθ. 29 (δίδει εἰς τὰς παρειὰς και τὰ χεῖλη χροῶμα μαγνεσικόν). Ἐρυθρὸν ἀριθ. 31 (παρῆχει ὠραιότητα χωρίς να φαίνεται). *Montonnieres*. Πεταλοῦδες. Ταῖνια τοῦ μετώπου. Ταῖνια πρὸς διαμόρφωσιν της ρινός. Διάφορα Κοσμητικά. Μπριλλαντῖναι κρυσταλλωμένα, και ὅλα τὰ κατὰ ἡλκα πρὸς διατήρησιν και ἀνανέωσιν της γυναικείας ὠραιότητος

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΘΡΑΙΣΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΣΤΙΓΜΙΟ ΤΥΠΑ

ΑΝΤΙ ΚΑΤΑΘΕΣΣΩΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ...

Ἀπὸ κινος βλέπωμεν, ὅτι πολλοί, ἀντὶ καταθέσεως στεφάνου ἐπὶ τοῦ νεκροῦ προσφιλοῦς αὐτοῦ προσώπου, ἀρκοῦνται να δωρήσωσιν ἀνάλογον ποσὸν εἰς τι τῶν παρ' ἡμῶν φιλανθρωπικῶν σωματείων, κατὰ προτίμησιν δὲ τῶν κατ' αὐτὰς ἀνά τὰς διαφόρους συνοικίας Ἰερουθάντων Συσσιτίων. Τινὲς μάλιστα τὴν καινοτομίαν ταύτην ἐπεξέτεινον και ἐπὶ ἄλλου καθήκοντος, πρὸς τοὺς νεκροὺς δηλαδή, ἐπὶ τῶν μνημοσύνων. Ἐὰν ἐξακολουθήσῃ ἡ κοινὴ αὕτη ἐξέλιξις, δὲν εἶναι ἀπίθανον ἡμέραν νὰ νὰ ἴδωμεν και τὰς τελετὰς γάμων και βαπτίσεων ἀπλοποιουμένας διὰ τοῦ τρόπου τούτου, ἐκτὸς ἰάν τὰ πρὸς τοὺς ζῶντας καθήκοντα δὲν θεωρηθῶσιν ἐπιδικαιωτὰ τοιαύτης ἀπλοποιήσεως. Βεβαίως, εἶναι καλὸν και ἄγιον ἡ ὑποστηρίξις φιλανθρωπικῶν σωματείων, και δὴ Συσσιτίων, αἵτινα εἰς τόσους πτωχοὺς χορηγοῦσιν ἔργον και φαγητόν, ἀλλὰ τὸ καλόν, διὰ να εἶναι καλόν, πρέπει να γίνεται καλῶς. Εἰ δ' ἄλλως ἡ παροχὴ εἰς τοὺς πτωχοὺς ἔργου, ἀφαιρουμένου παρ' ἄλλων, δὲν δύναται να θεωρηθῆ ἔργον ἀρεστοῦ Θεοῦ τε και ἀνθρώπων. Δὲν πρέπει να λησμονήσωμεν, ὅτι, καταθέτοντες στεφάνον ἐπὶ κινος νεκροῦ, δὲν ἐκτελοῦμεν μόνον τελευταῖον καθήκον πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἐπιτελοῦμεν συγχρόνως και ἔργον φιλανθρωπίας, συντελοῦντες αὕτως εἰς τὴν προαγωγὴν μιᾶς τέχνης, τὴν της ἀνθοκομίας και ἀνθοποιίας, και εἰς τὴν συντήρησιν ὁλοκλήρου συντεχνίας, τὴν τῶν κατασκευαζόντων και πωλούντων στεφάνους. Τοῦτ' αὐτὸ δυνάμεθα να εἰπωμεν και διὰ τὰ μνημόσυνα, καθότι τὸ ποσὸν τῶν 8—10 λιρῶν, τὸ ὁποῖον ἐξοδεύεται δι' ἐν μνημόσυνον, διαμοιράζεται μεταξὺ τοῦ ταμείου της ἐκκλησίας, ἐξ οὗ συντηρεῖται ἡ ἐνοριακὴ σχολή, τῶν ἱερῶν και τοῦ προσωπικοῦ της ἐκκλησίας, οἵτινες ἄλλον πόρον δὲν ἔχουσι, και τῶν πωλούντων τὰ πρὸς τέλει μνημοσύνου χρεώδη. Εἶναι λοιπὸν δίκαιον, διὰ να ὑποστηρίξωμεν ἀνθρώπων ἀναξιοπάσχοντα μὲν, ἀλλ' ἀέργους και τὰ πάντα ἐν της βοήθειας τῶν ἄλλων ἀναμένοντα, να καταδικάσωμεν εἰς πείναν ἄλλους, αἵτινες,

ἐργαζόμενοι ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου των, προσπορίζοντες τὸν ἔρπον της οἰκογενείας των, συγχρόνως δὲ να καταδικάσωμεν εἰς μαρασμὸν μίαν τέχνην και μίαν ὁλοκλήρον συντεχνίαν;

Ἄλλ' ἡ κατάθεσις στεφάνου ἐξ ἀνθέων — φυσκῶν ἡ τεχνικῶν—ἐπὶ τοῦ νεκροῦ προσφιλοῦς ἡμῶν προσώπου, ἐκτὸς τοῦ πραγματικοῦ αὐτῆς μέρους, ἔχει και ἄλλην τινὰ ἐποψιν, ἡ ὁποία εἶναι μᾶλλον ποιητικὴ και ἀισθητικὴ, ὅσοις εἶναι ἐκείνη, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει, ὡς τόσας ἄλλας, τόσοσιν ἐυκόλως ν' ἀποσκορακίσωμεν. Καὶ τί ἄλλο ὄρωρον εὐπρόσδεκτον δυνάμεθα να στείλωμεν εἰς ἕνα νεκρόν, ἐκτὸς τῶν ἀνθέων;

ΙΩΡΔΑΝΗΣ Ι. ΛΗΜΝΙΑΗΣ

Εἰς τὸν μικρὸν
ΓΕΩΡΓΙΟΝ Β. ΚΙΟΛΕΜΕΝΟΓΛΟΥ
1916 Ἐπ' τῆ ἑορτῆ του.

Ὁ μικροῦτερος Γιωργάκης, ποῦ ἀκόμη δὲν μιλεῖ, τρεῖς πράγματα στὸν κόσμο ἀγαπᾷ πάρα πολύ: τὸν παπποῦ, τὸ γαϊδουράκι και μιὰ βέργα να κτυπᾷ, και πηδᾷ ἀπ' τὴ χαρὰ του, πῶχει ὅτι ἀγαπᾷ.

1917
Τώρα ἔγινε μεγάλος, ἐτοιμάζ' ἕνα τραβᾷ με καρέκλες στὴν ἀράδα, ποῦ με κόπο τὸ τραβάει. Κ' ἡ γιαγιὰ του μπαίνει-βγαίνει και θανατίζει τὴν [ξυπνάδα, ποῦ μιμεῖται τὸ τραβᾷ με καρέκλες στὴν ἀράδα. Τὸν παπποῦ του με τὸν σκοῦφο και με ρόμι' ἀπὸ λατὸν νομίζει ἀλογάκι και τὸν βάζει σὲ ἀχοῦρι. [χοῦρι, Τὸν μπαμπᾶ του τὸν καθίζει με τὰ τέσσαρα στὴ σάλα και τὸν κάνει γαϊδουράκι εἰσιμο γιὰ τὴν καβάλα. Κ' ἡ μαμᾶ του τὸν μαλόνει: — Δὲν ἐντρέπεσαι λιγάκι; τὸν παπποῦ σου ἀλογάκι, τὸν μπαμπᾶ σου γαϊδουράκι; Κι' ὅλοι με χαρὰ σὰ μάτια και χαμόγελο σὸ στόμα, περιμένουν να ἴδουν τι θὰ φαντασθῆ ἀκόμη.

Ἐρχομαι κ' ἐγὼ ἡ φίλη, με τὰ πικραμένα χεῖλη, πάντα με χαρὰ να ξοῦνε, πικρα να μὴν αἰσθανθοῦνε.

ΦΩΤΕΙΝΗ

— Πιεθαίνω, παιδί μου! ὁ πατέρας σου ἀπέθανε! εἶσαι ἐγκαταλειμμένος ἐπάνω εἰς τὴν γῆν! Πρέπει να παρακαλῆς τὸν Θεόν.

Ἔθεσα ἐλαφρὰ τὸ χέρι μου ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Γουλιέλμου, διὰ να τὸν κάμω να κύψῃ και να γονυπετήσῃ. Ἐγονάτισεν, ἤνωσεν, αὐθορμήτως τὴν φορὰν ταύτην, τὰ χεράκια του και, στρέφων πρὸς τὸν οὐρανὸν βλέμμα ἰσθίας, ἀλλὰ και βλέμμα πλήρες ζωῆς, εἶπε:

— Θεέ μου! εὐσπλαγγίσου με!

Ἐκυψα πρὸς τὴν Εὐαν, ἐλαβον τὴν παγωμένην χεῖρά της και της ἐπιθύρῃσα:

— Ὡ μητέρα, μητέρα, ποῦ τόσα ἐπέφερες εἰς τὴν ζωὴν, ἀκούεις; τὸ βλέπεις ἀπὸ κεί ὑψηλά, ὅπου τώρα εὐρίσκασαι; Ἔσο εὐτυχισμένη! τὸ παιδί σου ἐσώθη! ὦ μητέρα, ἦεις τόσοσιν ἐκλαύσας και ἐπικράνθης εἰδὼ κάτω!

Ἡ Εὐα, ἡ ἐξηπλωμένη νεκρὰ πρὸ της λαϊδῆς Μαίρης, τὴν φορὰν ταύτην ἔκαμε τὴν ζῶσαν ἀντίπαλόν της να τρέμῃ, διότι δὲν ἤμην ἐγὼ, ὁ ὁποῖος ἐπῆρα τὸν Γουλιέλμον και τὸν ὠδήγησα ἐκτὸς τοῦ δωματίου, ἀλλ' αὐτὰς ὁ λόρδος Κέσιγκτων, κρατῶν τὸν ἐγγονὸν του εἰς τὰς ἀγκάλας του.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΙΤΙΑ ΚΑΙ ΣΥ

Κατηγόρησαν τὴν Ἰτιά, διότι χαρίζει τὴν σιάν της και εἰς τὸν γείτονα. Κατηγόρησαν και Σέ, διότι — σπάταλος ὅπως εἶσαι — μοιράζεις δεξιὰ κ' ἀριστερὰ τὰ γλυκύτερα μειδιάματά Σου...

Ἐγέλασα.

Κατηγόρησαν τὸν οὐρανόν, διότι βρέχει. Και κατηγόρησαν τὸν οὐρανόν, διότι δὲν βρέχει. Κατὰ της ἀγριεμένης θαλάσσης — της ἀδελφῆς Σου — ἐτίναξαν ἀνήκουστα ἀναθέματα. Κατὰ της θαλάσσης, ἡραμούσης, ἐπέταξαν ἀράς.

Ἐγέλασα πάλιν.

Ὁρκίσθησαν ἐδίκησιν κατὰ Σου, διότι ἠγάπησες. Και διότι Σέ ἀπεμάκρυνε της ἀγάπης ἡ δυσειδῆς ψυχὴ των, ὠπλίσθησαν κατὰ της καρδιάς Σου με τὸν φόνον και συνώμοσαν με τὴν κόλασιν...

Πάλιν ἐγέλασα.

Ἄν οἱ κόσμοι, καλὴ μου, ἀν αἱ ὑπάρξεις ἔχουν προορισμούς—ἀν ἡ ἐργατικὴ μέλισσα, ἀκούραστος ὀδοικὸρος, ἐτάχθη να μεταφέρῃ τ' ἀρώματα τῶν ἀνθέων της Ἀνατολῆς ὡς γλυκύτατον μέλι εἰς τὰ πικρὰ χεῖλη τῶν βασιλέων της Δύσεως—βάδιζε και Σὺ τὸν ὠραῖόν σου δρόμον, νύμφη, χωρίς να πολυπροσέχης εἰς τὰς μεμψιμοιροῦς φλυαρίας των. Εἶναι ὁ ἐπαχθῆς προορισμὸς των αὐτῶς.

... Ὅμως, ὅταν αἱ δύσεις πυροπολοῦνται εἰς τοὺς ἔρωτάς Σου, ὅταν αἱ ἀνατολαὶ ἐξατμίζονται εἰς τοὺς χαριετισμούς των μειδιαμάτων Σου, ὅταν αἱ λευκότητες και τὰ κυανὰ τοῦ οὐρανοῦ στέφουν τὴν ἀδρότητα Σου..., μὴ λησμονήσης, λατρευτῆ μου—μέσα εἰς τὰς τρελλὰς μέθας των ἠδυπότων τοῦ θαυμασμοῦ—μὴ λησμονήσης να στείλῃς και εἰς ἐμέ των μειδιαμάτων Σου μίαν ἀκτίνα...

ΣΠΥΡΟΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Τὴν Κυριακὴν 9 Ἀπριλίου, ἱεουργοῦντος τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως κ. Χριστοφόρου...

Περὶ τὸν νεκρὸν καὶ σκληρὸν τὸφον τοῦ ἑλλησμοσίου ἐκείνου νέου, τὸν ὁποῖον ἐκόσμηε νεότης ἀνθηρὰ...

Συλλυποῦμεθα τὴν πένθησαν μητέρα τοῦ ἀληθινοῦ μνήμης νέου καὶ εὐχόμεθα ἀπὸ τῆν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

Εἰς τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τοῦ περιλημμένου θείου μου ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΖΑΧΑΡΙΑΔΟΥ...

Μὲ δάκρυα στὰ μάτια μου, ποῦ τὴν καρδιά μου καίνε, στὸ μνημὲ σου προσέρχομαι τὸ κρῦν καὶ νεκρὸ...

Τῆς γενεᾶς μας ἦσαν περήφανοι καμάρι, ἦσαν θεμέλιος λίθος τῆς, στύλος καὶ κεφαλή...

Τὸν πόνο μας σ' ἐλέγαμε, σὰν τέκνα στὸν πατέρα, σὺ ὁ καλὸς μας ἦσσαν καὶ μέντωρ καὶ ἱατρός...

Γλυκὺς, ἄβρός, μελίχιος, χαριτωμένος γέρος, μὲ τὴ γλυκειὰ σου ὄλους μας σαγήνευες μορφὴ...

Στὸ ἔργον ἦσο πάντοτε ἀκέρματος ἐργάτης, ὑπόδειγμα καθήκοντος σὲ εἶχαν στή σχολή...

Ἡ μνήμη σου αἰώνια θὰ ἴναι μέσ' οτὴν καρδιά μας, καθὼς κ' ἡ ἀσπρη σου μορφὴ, ἡ τόσον εὐγενής...

ΑΡ. ΖΑΧ.

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ

Τὴν Κυριακὴν ἐτελέσθη ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας ἐν Πέραν ἐπιβλητικὸν τὸ ἀτίμητον μνημόσυνον τοῦ τόσον προῶπως ἀποθανόντος ἀτυχοῦς νέου Ἰωάννου Γ. Τριανταφυλλίδου...

Ὡς χρυσαλλίδα ἐξήσες δεκαεννιά ἀνοίξεις καὶ στή χαρὰ δὲν πρόφθασες τὰ χεῖλη σου ν' ἀνοίξῃς...

Οὐδέποτε σ' ἐθόλωσε κἀνὲν κακίας νέφος κ' ἂν ἔξῃς χρόνους ἑκατό, σοφὸν θὰ ἦσο βρέφος...

Ἡ ἀγαθότης μ' ἄσματα χερουβικά ὤμειλε, μὲ τὰ δικά σου χεῖλη.

Ἄνθος χωρὶς ἐπίδειξιν, ἐκχέον εὐωδίας, στρουθίον ἀπροσποίητον, σκορπίζον μελωδίας.

Εἶχες καρδίαν λέοντος μὲ ἐνστικτα ἀρνίου, μὲ κινδυνώδη ἄλματα καὶ μὲ ροπὰς ἁγίου.

Ἡ ὄρατα σου ψυχὴ, τὸ γραφικὸ σου σῶμα ὅλη ἀγάπη καὶ στοργὴ χαμογελάει ἀκόμα.

Π. Σ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΔΩΡΕΑΝ

ΑΙΤΗΣΕΙΣ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ νέος, γνωρίζων καλῶς τὴν Τουρκικὴν καὶ ἀρκετὰ τὴν Γαλλικὴν, δι' ἐμπορικῶν καὶ ἀσθεμάτων, μὲ μισθὸν ἰκανοποιητικόν. 74

ΕΝΟΙΚΙΑΣΕΙΣ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἀπαρτμάν ἐκ 3 δωματίων, ἐπιπλωμένων μένων φιλοκάλας, μὲ ὅλα τὰ χρειώδη δι' οἰκογενεῖαν, ἡλεκτροφόρῳ, ἐν κεντρικῇ τῆς πόλεως τοῦ Πέραν. 73

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ δύο δωμάτια μετ' ἐπίπλων παρὰ Ταρλάμπαση τοῦ Πέραν. 62

Βάπτισις. — Τὴν Κυριακὴν εἰς Γκεδὶμ πασὰν ἐγένετο ἐν στενωτάτῳ οἰκογενειακῷ κύκλῳ ἡ βάπτισις τοῦ χαριτωμένου θυγατρίου τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Κωνσταντίνου Παπαδοπούλου...

Τὰ Πασχαλινὸν «Ἀπ' Όλα». — Ἐπειδὴ πολλοὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῆς πόλεως μᾶς ζητοῦν ἐπανειλημμένως ἀντίτυπα τοῦ Πασχαλινοῦ «Ἀπ' Όλα»...

Advertisement for Pantazis Kremmydas, Kratira Bogia, featuring a decorative border and text about a book or publication.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

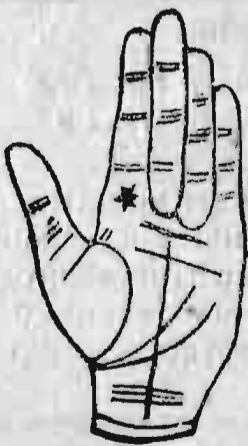
Ἀμφιθέατρον. — Τὸ αἰσθητικώτερον καὶ συγκινητικώτερον ἀστενομικὸν δράμα εἶναι ὁμοιογυμένως αὐτό, τὸ ὁποῖον προβάλλεται τὴν ἐβδομάδα ταύτην εἰς τὸν κινηματογράφον Ἀμφί: «Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ 9 δάκτυλα»...

Κοσμογράφος. — Ἐκλεκτὸν καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς ἐβδομάδος ταύτης.

Πόλεμος κατὰ τῶν ἐντόμων — πόλεμος κατὰ τοῦ ἐξανθηματιοῦ.

ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΣ νωποτάτη, μόλις κομίσθαισα ἐκ Σουηδίας, πωλεῖται εἰς κυτία τῶν 5 γρασιῶν ἐν Γαλατῇ, Χαβιαροχάμφ, ἀριθμ. 77.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

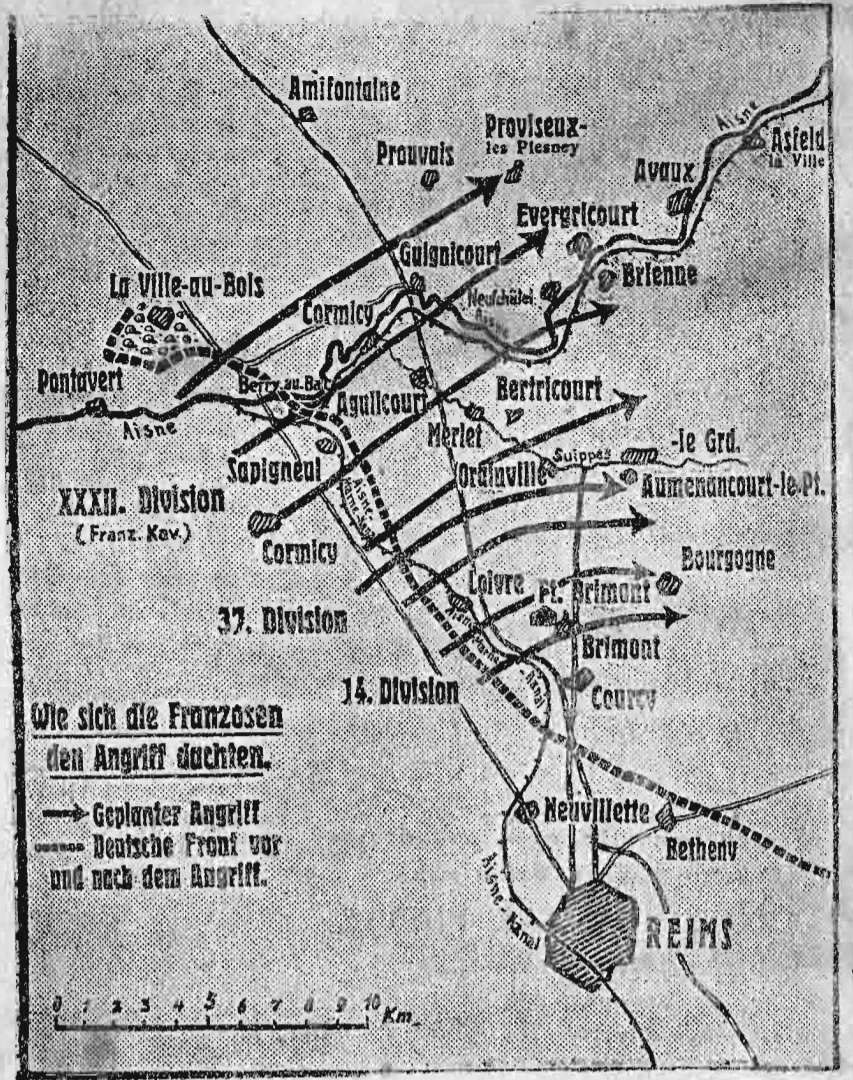
Ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν χειρομαντίαν κ. Johan Paul δίχεται καθ' ἐκάστην εἰς τὴν κατοικίαν του: Μπέγιουλου, Μπουγιούκ Παρμὲκ Καπού, ὁδὸς Ἀζαμιτζή, ἀρ. 7. Ὁ ἐπιστήμων οὗτος διὰ τῆς χειρομαντικῆς του δυνάμεως κατορθώνει νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ παρόντα, νὰ προῖδῃ τὰ μέλλοντα καὶ νὰ μεταβάλλῃ τὴν τύχην τῶν συμβουλευομένων αὐτοῦ. Ἡ χειρομαντία, ἡ ἀρχαιστάτη τῶν ἐπιστημῶν, ἐπικυροῦται ἀπὸ τὴν ρογὴν τῶν αἰώνων. Πρὸς διαπιστώσιν τῆς ἰκανότητος τοῦ πᾶς ἄνω χειρομάντητος, ἀποσταθῆτε ἀπὸς αὐτόν.

ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἐνοικιάζεται ἐν Πέραν, Σακηζ-Ἀγάς, ὁδὸς Μαλακῶφ, 26 δὶς, οἰκία ἐκ 4 δωματίων μετ' ὕδατος, ἀντι 220 γρασιῶν μηνιαίως.

Αυστραλικόν Ιππικόν εις Βαραυμε.

Ἡ γαλλικὴ παρὰ τὸ Ρεῖμας ἐπίθεσις.

ΕΥΘΥΜΑ

Εἰς τὸν σταθμὸν.

Ὁ ξένος. — Πότε φεύγει, παρακαλῶ, τὸ τελευταῖο τραῖνο;
Ὁ σταθμάρχης. — Αὐτό, κύριε, ποτὲ σας δὲν θὰ ἀξιοθῆτε νὰ τὸ ἴδητε.

Τί ἀκούμε.

— Χαίρω πολύ, ποῦ σὲ βλέπω καλά.
— Λυποῦμαι, ποῦ δὲν μπορῶ νὰ πῶ κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο.
— Μποροῦσες νὰ τὸ πῆς, ἂν ἔλεγες ψέμματα, ὅπως εἶπα κ' ἐγὼ.

Ἀπὸ τί ὑποφέρει.

— Δὲν παίρνετε ἄλλο ἐνὰ γλυκὸ;
— Ὅχι, εὐχαριστῶ.
— Μήπως ὑποφέρετε ἀπὸ τὸ στομάχι σας;
— Ὅχι, ὑποφέρω ἀπὸ... εὐγένειαν!...

ΦΑΡΜΑΚΑΠΟΘΗΚΗ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ν. ΤΑΚΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΣΑΣ
ἐν Πόλει, Ἀνασιάδου χάν, ἀριθμ. 8 καὶ 9.

Φάρμακα πάντοτε νωπότεα. Ὅλοι αἱ ἐγχάριοι καὶ εὐρωπαϊκαὶ σκευασαί. Εὐσυνείδητος ἐξυπηρέτησις τῶν φαρμακοποιῶν. Τιμαὶ συγκαταβατικά.

ΣΥΓΚΡΙΝΩΝΙΑΙ ΝΗΣΩΝ

Καθ' ἐκάστην :

	πρωῖα	ἑσπέρα
Ἐκ Πριγκήπου	7 15 8 15	4 30 5 30
> Χάλκης	7 30 8 30	— 6 20
Ἐξ Ἀντιγόνης	7 45 —	Ἐξ Ἀντιγόνης — 6 35
Ἐκ Πρωΐτης	8 — —	Ἐκ Χάλκης 5 30 6 55
Εἰς Γεφυραν	8 50 9 30	Εἰς Πριγκήπου 5 45 7 10
Τὰς Παρασκευὰς καὶ Κυριακὰς :		
	πρωῖα	ἑσπέρα
Ἐκ Πριγκήπου	7 15 8 15	4 15 5 30
> Χάλκης	7 30 8 30	4 30 5 45
Ἐξ Ἀντιγόνης	7 45 —	— 6 —
Ἐκ Πρωΐτης	8 — —	— 6 15
> Καδήμει	— — —	5 15 6 50
Εἰς Γεφυραν	8 50 9 30	5 35 7 10
Ἐκ Γεφύρας	8 45 10 —	4 30 6 15
> Καδήμει	9 10 10 25	— —
> Πρωΐτης	9 40 —	— 7 05
Ἐξ Ἀντιγόνης	9 55 —	— 7 20
Ἐκ Χάλκης	10 10 11 05	5 30 7 35
Εἰς Πριγκήπου	10 25 11 20	5 45 7 50

Τὸ κατάστημα νεωτερισμῶν

« ΝΕΣΤΕΡΕΝ »

ΚΑΣΙΜ ΖΑΪΕ ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΑΙ Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

μετεφέρθη εἰς τὴν ὁδὸν Βακτσέ Καπού, κάτωθι τοῦ Δελαλ βέη χάν, 18, ἐναντι τοῦ Ὁρόσδη Μπάκ.

Πλουσία συλλογὴ ὑφασμάτων μαλλίνων καὶ μεταξωτῶν. Ἀφιξεις πρόσφατοι ὄλων τῶν γούστων. Τιμαὶ ἄνευ συναγωνισμοῦ. Μία ἐπίσκεψις ἀρεστὴ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

Ἐγνωμοσύνη. — Εἰσιτήριον ἐπιστροφῆς τοῦ εὐεργετηθέντος.

Ἐδσπλαγγία. — Λειτουργία ἄνευ κωδονεπουσίας.

Ἐδνυχία. — Ἠχώ, οὐδέποτε φθάνουσα μέχρις ἡμῶν. — Γυνὴ θελκτικὴ, ἧς ἡ θαλαμηπόλος ἀπαντᾷ πάντοτε : « Ἡ κυρία ἐξήλθεν ».

Ἐδφολογία. — Λέξις, ἣ ὁποία δὲν πρέπει νὰ ἀπαναλαμβάνεται.

Ἐφημερίς. — Ἀκριτόμυθος, μὴ ἀποσιωπῶν τίποτε, μήτε αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν.

Ζηλοτυπία. — Ἐξ ἀμανθῶν στέφανος τὸ αἷμα.

Ζηλότυπος. — Ἄνθρωπος, εἰς ὃν ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ δίδετε πίστιν.

Θεραπεύσατε τὸν στόμαχον

καὶ τὰ ἔντερά σας.

ΜΑΜΜΕΛΗΣ,

Εἰδικὸς ΣΤΟΜΑΧΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Πέραν, ὁδὸς Θεάτρου, ἀριθμ. 11.

Λέχεται 2-5 μ.μ. — Τηλέφ. Μπέγιογλου 2275.

Τηλεφωνήσατε : Μπέγιογλου 2449, καὶ θὰ ἔχετε ἀμέσως εἰς τὸ γραφεῖόν σας ὅτι χρειάζεσθε ἀπὸ τὸ χαρτοπωλεῖον

ΣΠΥΡΟΥ ΘΕΟΧΑΡΗ,

ἐν Γαλατῇ, Ὁμὲρ Ἀμπήτ χάν, εἰς γραφικὴν ὕλην ἢ τυπογραφικὴν ἔργασίαν.

ΚΡΑΣΟΕΥΔΑ εὐγευστα καὶ δριμύτατα

Εἰς τὰς ἀποθήκας ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

Μπέγιογλου, Χαμάλ-μπασή, ἀριθμ. 52 — Καλιοντζή-κουλούκ, ἀρ. 9.

Τύποις Ἀριστοδοῦλον, Ἀναστασιάδου καὶ Σας.